

VIVA DYDAKTYKA

16-18 czerwca 2024 r.
UNIWERSYTET GDAŃSKI

**TRANSFORMACJE
KRAJOBRAZU
SZKOLNICTWA
WYŻSZEGO**

**KSIĄŻKA
ABSTRAKTÓW**

ORGANIZATORZY

Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu Uniwersytetu Gdańskiego

PATRONAT HONOROWY KONFERENCJI

Minister Nauki Dariusz Wiczorek

Minister
Nauki

JM Rektor Uniwersytetu Gdańskiego
prof. dr hab. Piotr Stepnowski
czł. koresp. PAN

REDAKCJA

Ewa Szymczak
Arnold Kłonczyński
Jarosław Jendza
Wojciech Glac
Beata Karpińska-Musiał
Agnieszka Kowalkowska
Grzegorz Grzegorzczyk

Komitety programowy

dr hab. Arnold Kłonczyński, prof. UG
dr Ewa Szymczak, prof. UG
dr Beata Karpińska-Musiał, prof. UG
dr hab. Agnieszka Kowalkowska, prof. UG
dr Wojciech Glac, prof. UG
dr Jarosław Jendza
dr Grzegorz Grzegorzczyk, prof. UG

Komitet organizacyjny

dr Ewa Szymczak, prof. UG
dr Beata Karpińska-Musiał, prof. UG
dr hab. Agnieszka Kowalkowska, prof. UG
dr Wojciech Glac, prof. UG
dr Jarosław Jendza
dr Grzegorz Grzegorzczyk, prof. UG
mgr Anna Osińska
dr Ilona Kamińska
mgr Krzysztof Dmochowski

Spis treści

WYKŁAD PLENARNY

Meandry nurtu profesjonalizacji wspierania rozwoju dydaktycznego nauczycieli akademickich ..9
Anna Sajdak-Burska

REFERATY

Sztuczna inteligencja i transformacje dydaktyki akademickiej

"Tomorrow is Today" Wykorzystanie sztucznej inteligencji w dydaktyce akademickiej 11
Joanna Mercik

Uniwersytecka Rada ds. Kształcenia oraz rady dydaktyczne w systemie projektowania i zapewniania jakości kształcenia na Uniwersytecie Warszawskim: przykład regulacji dotyczących korzystania z narzędzi generatywnej sztucznej inteligencji w kształceniu akademickim..... 12
Maksymilian Sas

Edukacja wobec rozwoju AI: wymuszona koegzystencja czy idealne partnerstwo? 14
Krzysztof Patkowski

Inkluzywność w rozwoju AI dla zdrowia publicznego: wyzwania i perspektywy interdyscyplinarnej współpracy 15
Antoni Grzanka

Viva AI – sztuczna inteligencja jako wsparcie współczesnej dydaktyki akademickiej 16
Dawid Reja

Motywacja studentów i innowacyjne wdrożenia dydaktyczne

„Ino oni nie chcom chcieć” – studencka motywacja do uczenia się w oparciu o model oczekiwanie-wartość..... 18
Anna Kot

Model doboru aktywizujących metod nauczania z uwzględnieniem stylów zachowania współczesnych studentów..... 19
Artem Stopochkin, Inessa Sytnik, Said Edaich

Transformacja modelu kształcenia w kierunku HyFlex Learning. Pilotażowy program na Uniwersytecie WSB Merito20
Karolina Gołębiowska, Anna Grygoruk

Wykład naprawiony: studenci przychodzą i notują22
Piotr Artukowicz

Interaktywny przekaz wiedzy chemicznej.....23
Karol Krzywiński

Tutoring i transformacje ról akademickich

Przedmurze tutoringów akademickich czyli o aktualnej sytuacji wdrażania tutoringów w szkołach – perspektywa badawcza25
Adrianna Sarnat-Ciasko

Peer tutoring jako forma budowania doświadczenia studiowania26
Joanna Redzińska

Doświadczenie Tutoringu w konstruowaniu współczesnej roli nauczyciela akademickiego27
Anna Wach, Joanna Furmańczyk

<i>O pracach dyplomowych, które się same napisały. Antypedagogiczne doświadczenia z seminarium dyplomowego</i>	28
Jan Miklas-Frankowski, Zofia Przybysz	
Współuczestnictwo edukacyjne i innowacyjne praktyki w rozwoju kompetencji	
<i>Nauczanie GIS poprzez zaangażowanie społeczne</i>	31
Joanna Pluto-Kossakowska, Anna Fijałkowska, Oskar Graszka, Joanna Jaroszewicz, Małgorzata Denis	
<i>Charakterystyka komunikacji z wewnętrznymi interesariuszami uczelni podczas nauczania zdalnego</i>	32
Małgorzata Bielenia	
<i>Uczenie się dorosłych przez doświadczenie na przykładzie zajęć z metodyki języka angielskiego dla studentów pedagogiki</i>	34
Katarzyna Smulska	
<i>Wsparcie kompetencji badawczych osób studiujących jako proces. Analiza form i metod realizowanych w polskich uczelniach badawczych</i>	35
Anna Kola	
Kształcenie nauczycieli przedmiotu - wyzwania wynikające ze standardu oraz oczekiwań studentów i rynku pracy	
<i>Trudności w realizacji standardu kształcenia przygotowującego do zawodu nauczyciela w doświadczeniach PKA</i>	37
Dariusz Dolański	
<i>Kształcenie przyszłych nauczycieli języków obcych w [nie]zgodzie ze standardem kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela w doświadczeniach PKA</i>	37
Ariadna Strugielska	
<i>Dydaktyka szkoły wyższej dla przyszłych nauczycieli języka angielskiego</i>	37
Ewa Guz	
<i>Udział studentów UW w obserwacji egzaminów maturalnych</i>	37
Agnieszka Janiak-Jasińska	
Kreatywność i twórczość w dydaktyce akademickiej	
<i>W poszukiwaniu zagubionych 99 języków. O rozbudzaniu uśpionej twórczości studentów wczesnej edukacji</i>	40
Małgorzata Pilecka	
<i>Nauczanie i studiowanie literatury u progu „Osobliwości”</i>	41
Piotr Kallas	
<i>Theory of general conic sections - an unconventional approach</i>	42
Stanislav Barton	
<i>Tłumacze kontra maszyny. Czy uczyć/jak uczyć przekładu?</i>	43
Magdalena Bulińska	
<i>Humaniści a Chat GPT</i>	44
Maria Fengler, Magdalena Wawrzyniak-Śliwska	

Język(i) i multikulturowość w dydaktyce akademickiej

Proces studiowania studentów zagranicznych w Polsce na kierunkach społecznych – postrzeganie kształtu procesu edukacyjnego a oczekiwania i postulaty formułowane przez studentów zagranicznych..... 46

Edyta Zawadzka, Jarosław Korczak

Student – obcokrajowiec na polskiej uczelni, wyzwania językowe i kulturowe 48

Agnieszka Jasińska

Studenci w późnej dorosłości i ich gotowość komunikacyjna w języku angielskim w środowisku klasowym – raport z badania jakościowego 49

Anna Borkowska

Doświadczenia oraz oczekiwania studentów obcokrajowców względem uwzględniania ich obecności w procesie kształcenia na polskich uczelniach wyższych..... 50

Jarosław Korczak, Edyta Zawadzka

Wyzwania, dylematy i ścieżki rozwoju dydaktycznego

Dobrostan psychiczny nauczyciela akademickiego w obliczu nowych wyzwań i wymogów szkolnictwa wyższego - szanse i zagrożenia 52

Beata Mańkowska

Czego dzieci nauczyły mnie o uczeniu studentów?..... 54

Wojciech Kilian

Wypalenie edukacyjne a psychopatologia - wnioski z przeglądu systematycznego 56

Klaudia Bochniarz

Powrót do przyszłości czy wyścig z czasem? Wspieranie rozwoju kompetencji cyfrowych nauczycieli akademickich jako narzędzie podnoszenia jakości kształcenia 57

Stefan Nowicki

Budowanie kompetencji oceny projektów w kształceniu inżynierów..... 58

Damian Obidowski

POSTERY

Immunogenność, immunosupresja i immunoterapia nowotworów – od tutoring do grantu studenckiego, czyli „po nitce do kłębka”..... 61

Agnieszka Knopik-Skrocka, Brygida Rusiecka

10 lat tutoring na Wydziale Oceanografii i Geografii UG..... 63

Mirostawa Malinowska

Tutoring jako strategia, metoda oraz narzędzie w dydaktycznej pracy akademickiej 64

Szymon Dąbrowski

Czy "peer collaboration" może stać się obszarem do swobodnego rozwoju naukowego? 66

Ilona Złoch, Agata Błaszczuk

Efektywne włączanie i zwiększanie dostępności poprzez uniwersalne projektowanie kursów dla studentów z różnymi, w tym specjalnymi potrzebami – na przykładzie kursu SCALED 67

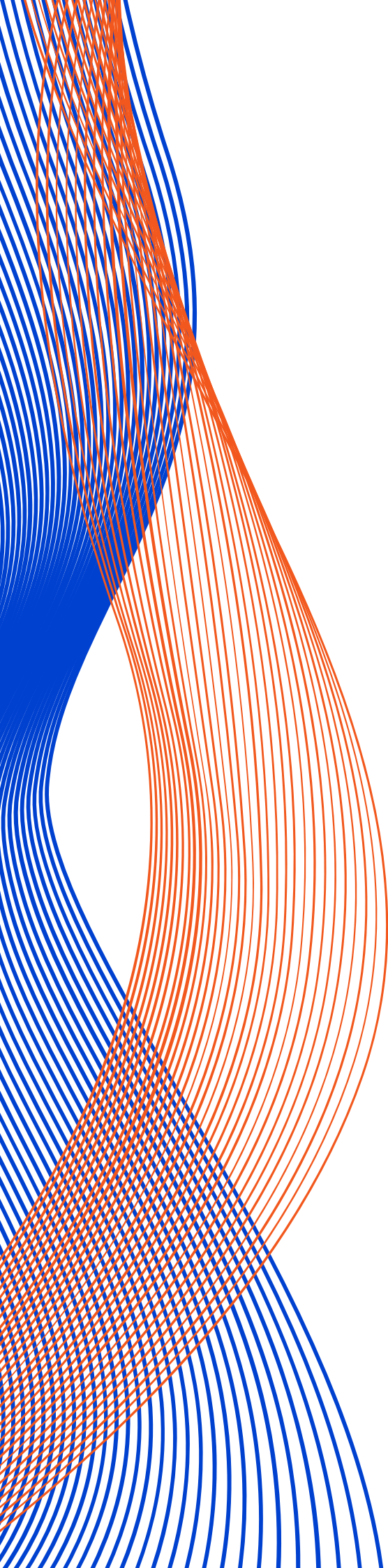
Joanna Nijakowska, Ewa Guz

Jak uaktywnić języki w szkole i na uczelni: Narzędzie schoolU.uw.edu.pl dla wykładowców, nauczycieli i studentów..... 69

Danuta Romaniuk

<i>Rozwijanie umiejętności wyższego rzędu a akademicka dydaktyka języków obcych.....</i>	<i>71</i>
Monika Mechlińska-Pauli, Irena Moszczyńska-Janicka, Adriana Ruta-Wojciechowska	
<i>Różnorodność - jej istota i wykorzystanie w uczeniu (się) języków obcych w szkole wyższej... 72</i>	
Jacek Romaniuk	
<i>Prezentacja efektów projektu Doskonałość Dydaktyczna Uczelni: Platforma Współpracy</i>	
<i>Dziekanatów</i>	<i>73</i>
Marta Burzyńska, Maksymilian Sas	
<i>Prezentacja efektów projektu Doskonałość Dydaktyczna Uczelni: Baza Dobrych Praktyk</i>	
<i>Dydaktycznych.....</i>	<i>73</i>
Agnieszka Janiak-Jasińska, Agata Rosińska	
<i>Bo expić to trzeba umieć</i>	<i>75</i>
Piotr Artukowicz	
<i>W kierunku inkluzji uniwersyteckiej, czyli kształtowanie się akademickiego habitusu w polu szkół realizujących program matury międzynarodowej IB.....</i>	<i>76</i>
Gabriela Dobińska, Małgorzata Kosiorek	
<i>Neuroplastyczność wsparciem w pracy nauczyciela – jak wiedza o działaniu mózgu pomaga w tworzeniu efektywnych zajęć.....</i>	<i>77</i>
Beata Grembecka	
<i>Zajęcia z rozumowania klinicznego na kierunku Farmacja - wpływ na wiedzę, umiejętności i emocje osiągnięć</i>	<i>78</i>
Jan Sobczyński, Aleksandra Szopa	
<i>(Nie)obecność emocji w edukacji nauczycieli. Analiza dyskursu programu kształcenia akademickiego.....</i>	<i>80</i>
Renata Góralska, Małgorzata Kosiorek	
<i>Nauczyciel - mistrz - w kierunku teorii ugruntowanej</i>	<i>81</i>
Anna Szkolak-Stępień	
<i>Od słuchania do aktywnego uczestnictwa - uczenie się z perspektywy studentów.....</i>	<i>82</i>
Ewa Szymczak	
<i>Regulamin Studiów ukryty w zakamarkach Wydziału Nauk Biologicznych i Weterynaryjnych - grywalizacja</i>	<i>83</i>
Marta Piórkowska, Joanna Buczyńska	
<i>Czego potrzebuje student z ASD? Organizacja uniwersytetu przyjaznego dla autyzmu</i>	<i>84</i>
Joanna Kossewska	
<i>Wykorzystanie neuronauki w badaniach nad dydaktyką</i>	<i>85</i>
Magdalena Bielenia-Grajewska	
STRAGANY DYDAKTYCZNE	
<i>Gry edukacyjne w nauczaniu histologii</i>	<i>87</i>
Małgorzata Stasiójć	
<i>Gry planszowe i inne strategie dydaktyczne w ramach ćwiczeń audytoryjnych z metod biotechnologicznych</i>	<i>89</i>
Alicja Chmielewska	

<i>Edukacyjna gra decyzyjna "Teatr" – narzędzie dydaktyczne z obszaru Zarządzania Instytucjami Artystycznymi</i>	90
Marek Kalinowski	
<i>Bingo!</i>	91
Dorota Godlewska-Werner	
<i>Autorskie gry planszowe w służbie dydaktyki akademickiej</i>	92
Wojciech Głac	
<i>Trzecia przestrzeń edukacyjna</i>	93
Ewa Lewandowska	
<i>Dydaktyczne inspiracje nie z tego świata... czyli wyprawa po wiedzę do krainy wirtualnej rzeczywistości</i>	94
Dorota Pomorska	
<i>Przygotowanie gry dydaktycznej TRIVIA z wykorzystaniem AI</i>	95
Hanna Makurat-Snuzik	
WARSZTATY	
Warsztaty - zmiana	
<i>Tak. Mogę. Jak budować sprawczość w procesie zmian?</i>	97
Dorota Jendza	
<i>Zmiana z perspektywy osobistej i zespołowej</i>	98
Agnieszka Kowalkowska	
<i>Debatowanie nad zmianami w szkolnictwie wyższym: metody, wyzwania i perspektywy</i>	99
Beata Kowalczyk	
<i>Wypalenie zawodowe w doświadczeniu nauczyciela akademickiego – czynniki ryzyka oraz ochrony w obliczu transformacji i nowych wyzwań wobec szkolnictwa wyższego</i>	100
Beata Mańkowska	
<i>Myślowa transformacja: po co i jak w świecie zmian zmieniać paradygmaty swojego myślenia</i>	102
Grzegorz Grzegorzczak	
Warsztaty - dydaktyczna zmiana w praktyce	
<i>Przetwórnica wiedzy: jak kształtować studentką społeczność uczącą się w ramach zajęć dydaktycznych metodą mentor networking</i>	105
Wioletta Dziarnowska, Marlena Grzelak – Klus	
<i>Relacja mistrz-uczeń czy partnerstwo na rzecz uczenia się? Jaki jest tutoring w uczelni technicznej?</i>	106
Katarzyna Gdowska	
<i>Zabawa jako klucz do angażujących zajęć ze studentami</i>	107
Łukasz Hajduk	
<i>O grach tutorskich czyli o tym, dlaczego może nam być trudno w tutoring</i>	108
Adrianna Sarnat-Ciastko	
<i>Od mędrca na scenie do współtowarzysza podróży - warsztat zmiany ról akademickich</i>	109
Grzegorz Grzegorzczak, Agnieszka Kowalkowska	

WYKŁAD PLENARNY

Meandry nurtu profesjonalizacji wspierania rozwoju dydaktycznego nauczycieli akademickich

Anna Sajdak-Burska

Uniwersytet Jagielloński, Wydział Filozoficzny, Instytut Pedagogiki

e-mail: a.sajdak@uj.edu.pl

Chcemy mocno wierzyć, że instytucjonalna i mentalna zapora niedoceny kompetencji dydaktycznych nauczycieli akademickich oraz braku działań w celu ich wspierania - runęła. Chcemy wierzyć, że jeśli nie runęła całkowicie, to z pewnością zrobiła się w niej już wyraźna wyrwa, wyzwoliła się siła, której już nikt nie będzie w stanie zatrzymać. I chcemy wierzyć, że my sami jesteśmy częścią tej masy krytycznej. I pewnie tylko osoby bezpośrednio zaangażowane w działania na rzecz wsparcia nauczycieli akademickich, wiedzą, że koryto „Rzeki Profesjonalizacji” wskutek działań różnego typu sił i erozji bocznych mocno meandruje.

Zapraszam do refleksji i dyskusji nad problematyką profesjonalizacji roli nauczyciela akademickiego. Co ona oznacza? Jakie linie rozwojowe możemy wskazać? Czy opieramy się na nauce i badaniach naukowych w projektowaniu działań? Jakich zaniedbań jesteśmy świadkami i w czym pokładamy nadzieję?

REFERATY

**SZTUCZNA INTELIGENCJA
I TRANSFORMACJE
DYDAKTYKI AKADEMICKIEJ**

"Tomorrow is Today"

Wykorzystanie sztucznej inteligencji w dydaktyce akademickiej

Joanna Mercik

Uniwersytet Śląski w Katowicach, Wydział Humanistyczny, Instytut Historii

e-mail: joanna.mercik@us.edu.pl

W dzisiejszym świecie, gdzie technologia stale ewoluje, Sztuczna Inteligencja staje się coraz bardziej obecna w różnych dziedzinach życia, w tym w edukacji. W moim wystąpieniu omówię zastosowanie AI w dydaktyce akademickiej, z uwzględnieniem możliwości, ale również wyzwań i kwestii etycznych z nią związanych. Omawiane problemy wzmocnię przykładnymi z własnej praktyki z obszarów:

- Personalizacja procesu nauczania,
- Tworzenie interaktywnych materiałów,
- Angażowanie studentów z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych,
- Dobre praktyki i wyzwania.

Uniwersytecka Rada ds. Kształcenia oraz rady dydaktyczne w systemie projektowania i zapewniania jakości kształcenia na Uniwersytecie Warszawskim: przykład regulacji dotyczących korzystania z narzędzi generatywnej sztucznej inteligencji w kształceniu akademickim

Maksymilian Sas

Uniwersytet Warszawski, Centrum Wsparcia Dydaktyki

e-mail: m.sas@uw.edu.pl

Uniwersytecka Rada ds. Kształcenia (URK) oraz rady dydaktyczne właściwe dla poszczególnych kierunków studiów to podmioty kolegialne wprowadzone na Uniwersytecie Warszawskim przez Statut uchwalony przez Senat UW 26 czerwca 2019 r. URK zajmuje się koordynowaniem i monitorowaniem działań strategicznych w obszarze kształcenia. Czuwa nad realizacją bieżącej polityki Uniwersytetu w zakresie dydaktyki, rekrutacji i organizacji studiów. Ponadto formułuje wytyczne w zakresie organizacji kształcenia na Uniwersytecie Warszawskim skierowane przede wszystkim do kierowników jednostek dydaktycznych (organizujących kształcenie na kierunkach studiów) oraz rad dydak-

tycznych odpowiedzialnych za projektowanie i monitorowanie procesu kształcenia na kierunkach studiów. Wystąpienie ma na celu omówienie miejsca URK oraz rad dydaktycznych w ustroju uczelni i ich wzajemnych relacji ze szczególnym uwzględnieniem znaczenia ogólnouniwersyteckich wytycznych URK w systemie zapewniania jakości kształcenia na Uniwersytecie Warszawskim (m.in. ukażanie katalogu spraw, jakich dotyczą wytyczne oraz sposobu ich wdrażania na poziomie danego kierunku studiów). Za główny przykład omawiany w referacie posłuży uchwała URK z dnia 8 grudnia 2023 r. w sprawie wytycznych dotyczących korzystania z narzędzi sztucznej inteligencji w procesie

kształcenia. Jest to uchwała, której materia dotyczy tak studentów, jak i nauczycieli akademickich. URK określiła w niej zasady korzystania z narzędzi generatywnej sztucznej inteligencji obowiązujące na Uniwersytecie Warszawskim przy przygotowywaniu w szczególności prac dyplomowych oraz prac i prezentacji zaliczeniowych. W wystąpieniu zostaną omówione poszczególne postanowienia ww. uchwały URK, określające politykę UW w zakresie sztucznej inteligencji w kształceniu akademickim. Na tym tle zostanie ukazana relacja między zasadami

ogólnouniwersyteckimi (wspólnymi dla całego UW), a zasadami właściwymi dla poszczególnych kierunków studiów, określanymi zgodnie z ich specyfiką przez rady dydaktyczne. W konsekwencji zostanie ukazana rola podmiotu centralnego (URK) i podmiotów na niższym szczeblu, bliższym kształceniu na konkretnych kierunkach studiów (rad dydaktycznych) oraz znaczenie ich współpracy i dialogu dla doskonalenia jakości kształcenia na Uniwersytecie Warszawskim.

Edukacja wobec rozwoju AI: wymuszona koegzystencja czy idealne partnerstwo?

Krzysztof Patkowski

Collegium Da Vinci

e-mail: krzysztof.patkowski@cdv.pl

Sztuczna Inteligencja odgrywa coraz większą rolę w licznych branżach, w tym w edukacji. Jednak czy ta zmiana (bądź rewolucja) jest już zauważalna przez uczestników rynku edukacyjnego? Tocząca się dzisiaj w Polsce dyskusja o wpływie AI na edukację i rynek pracy ma przede wszystkim charakter ekspercki. Zrealizowany przez zespół Collegium Da Vinci projekt badawczy dotyczący roli AI w edukacji lukę tę stara się wypełnić. Badanie zrealizowane na dużej próbie (osób uczących się, nauczających i przedstawicieli biznesu – pracodawców) wykazało bardzo zróżnicowany poziom wiedzy o narzędziach opartych na AI, możliwościach ich wykorzystania w edukacji, a także oczekiwaniach i potrzebach w zakresie rozwijania i pogłębiania wiedzy w tym zakresie.

Zebrane w trakcie badania opinie osób uczących się (uczniów i studentów) oraz nauczających (nauczycieli i wykładowców) pozwoliły na zidentyfikowanie różnic w wyobrażeniu przez każdą z grup przyszłości edukacji oraz nierozzerwalnie z nią związanego rynku pracy. Wizje te zobrazowane zostały przy wykorzystaniu narzędzi AI pozwalając na często fantastyczne wyobrażenie szkół i uczelni przyszłości.

Inkluzywność w rozwoju AI dla zdrowia publicznego: wyzwania i perspektywy interdyscyplinarnej współpracy

Antoni Grzanka

Warszawski Uniwersytet Medyczny, Wydział Nauk o Zdrowiu

e-mail: antoni.grzanka@wum.edu.pl

Wstęp

W epoce cyfrowej, kiedy technologia sztucznej inteligencji (AI) ewoluje w kierunku głębszej integracji z sektorem zdrowia publicznego, kluczowe staje się zapewnienie, by rozwój ten był świadomie inkluzywny. Jako Mistrz Dydaktyki, podkreślam znaczenie interdyscyplinarnej współpracy dla osiągnięcia tego celu.

Cel

Opracowanie jest ukierunkowane na zbadanie sposobów promowania współpracy między specjalistami zdrowia publicznego i twórcami AI, aby wspólnie dążyć do bardziej sprawiedliwych i inkluzywnych rozwiązań technologicznych.

Materiał i metoda

Analiza opiera się na serii wykładów i seminariów skierowanych do studentów Zdrowia Publicznego na Warszawskim Uniwersytecie Medycznym, mających na celu wypracowanie interdyscyplinarnych podejść w dziedzinie zdrowia i technologii.

Spodziewane wyniki

Projekt zakłada, że analiza opracowanych przez studentów projektów i zebranych opinii pozwoli na podsumowanie kluczowych wniosków dotyczących interdyscyplinarnej współpracy w zakresie zdrowia publicznego i technologii AI. Przedstawienie wyników ma na celu nie tylko podkreślenie znaczenia inkluzywności i różnorodności perspektyw, ale również zainicjowanie tworzenia sieci współpracy między specjalistami z różnych dziedzin.

Wnioski

Rozwój sieci współpracowników z różnych dziedzin może znacząco przyczynić się do przekształcenia przyszłości zdrowia publicznego i medycyny, z naciskiem na rzetelność i inkluzywność w procesie badawczym i wdrażaniu innowacji.

Viva AI – sztuczna inteligencja jako wsparcie współczesnej dydaktyki akademickiej

Dawid Reja

Uniwersytet Marie Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Instytut Pedagogiki

Pracownia Animacji Kultury UMCS

e-mail: dawid.reja@mail.ucms.pl

Dynamika rozwoju sztucznej inteligencji (SI) generuje wiele pytań, ale i szans na budowanie efektywniejszych sytuacji edukacyjnych. Celem referatu jest krótkie przedstawienie możliwości, jakie sztuczna inteligencja (napędzana maszynowym uczeniem i kierowana naturalną inteligencją użytkowników) proponuje osobom organizującym procesy edukacyjne na uczelniach wyższych XXI w. W obliczu dydaktycznych wyzwań (w tym specyfiki nowych generacji osób rozpoczynających proces wyższej edukacji) sztuczna inteligencja dostarcza ogromu narzędzi gotowych do wykorzystania w ramach zajęć uniwersyteckich.

Referat jest próbą powiązania zmapowanych przez badaczy trendów w podejściu do uczenia się przedstawicieli Generacji Z z konkretnymi propozycjami narzędzi dostępnych w Internecie, pretendujących do miana odpowiedzi na wskazywane wyzwania. Referat jest też kolejną szansą na kształtowanie optymistycznych stanowisk wobec rozwijającej się sukcesywnie sztucznej inteligencji.

Efektym wystąpienia będzie zachęcenie różnych pokoleń dydaktyków do częstszego korzystania z dóbr SI dzięki poszerzeniu ich repertuaru o nowe sposoby przekazywania wiedzy, umiejętności i postaw w sposób bardziej interaktywny oraz szyty na miarę współczesności.

**MOTYWACJA STUDENTÓW
I INNOWACYJNE
WDROŻENIA DYDAKTYCZNE**

„Ino oni nie chcą chcieć” – studencka motywacja do uczenia się w oparciu o model oczekiwanie-wartość

Anna Kot

Uniwersytet Gdański, Wydział Biologii

e-mail: anna.kot@ug.edu.pl

Rozumienie motywacji zależne jest od przyjętych podstaw teoretycznych. Inaczej będzie ona ujmowana w behawioryzmie, teorii potrzeb, celów czy też motywacji wewnętrznej. Na potrzeby prowadzonych tu rozważań problem motywacji studentów do uczenia się będzie analizowany w oparciu o model oczekiwanie – wartość (ang. *expectancy-value theory*). Teoretyczne podstawy tego modelu zostały opracowane przez Johna Williama Atkinsona, na grunt badań edukacyjnych przeniósł je Jacquelynne Eccles. Zgodnie z nim, to jaki wysiłek osoby uczące się są skłonne włożyć w proces uczenia się zależy od dwóch czynników: przekonania dotyczącego sukcesu oraz subiektywnej wartości zadania. Celem referatu jest analiza problemu motywacji studentów do uczenia się w oparciu o model oczekiwanie – wartość oraz opis postaw, działań i zachowań nauczycieli akademickich, które zgodnie z tym modelem przyczyniają się do budowania studenckiej motywacji do uczenia się.

Zrealizowane studia literaturowe miały na celu odpowiedzieć na następujące problemy badawcze: 1) Jak zgodnie z modelem

oczekiwanie – wartość rozumieć należy motywację studentów do uczenia się? 2) Jakie postawy, działania i zachowania nauczycieli według modelu oczekiwanie – wartość przyczyniają się do budowania studenckiej motywacji do uczenia się?

Przeprowadzone analizy wskazują, że zgodnie z modelem oczekiwanie – wartość motywacja do uczenia się jest bezpośrednio związana z tym: czy studenci wierzą, że podołają stawianym przed nimi zadaniom edukacyjnym oraz czy postrzegają je jako wartościowe. W zależności od oceny w tych dwóch obszarach mogą przyjąć strategię: zaangażowania, symulowania, unikania bądź odrzucenia. Model oczekiwanie – wartość wyznacza szereg działań i zachowań nauczyciela (m.in: korektywa atrybucji wykonania zadania, trening skuteczności i rozwoju autowzmocnień czy pomoc przedefiniowaniu celów popisowych na dydaktyczne), które – jak pokazują wyniki badań – przyczyniają się do rozwoju motywacji do uczenia się.

Model doboru aktywizujących metod nauczania z uwzględnieniem stylów zachowania współczesnych studentów

Artem Stopochkin¹, Inessa Sytnik², Said Edaich³

Politechnika Opolska, Wydział Ekonomii i Zarządzania

e-mail: ¹a.stopochkin@po.edu.pl, ²i.sytnik@po.edu.pl, ³s.edaich@po.edu.pl

Postęp technologiczny i nowoczesny rynek pracy potrzebują pracowników z rozwiniętymi umiejętnościami krytycznego myślenia. W badaniu rozwiązano złożony problem naukowy i praktyczny rozwoju umiejętności krytycznego myślenia współczesnego studenta. Rozwiązanie wskazanego problemu osiągnięto poprzez uogólnienie współczesnych prac naukowych i przeprowadzenie badań empirycznych - ankietowanie studentów.

Badanie opinii studentów na temat efektywności metod nauczania wykazało, że aktywne metody nauczania, z punktu widzenia studentów, charakteryzują się najwyższym poziomem efektywności w porównaniu z innymi grupami metod nauczania. Przeprowadzone badania również pozwoliły wyróżnić style zachowania współczesnych studentów według siedmiu kryteriów: poziom zaufania studenta do systemu szkolnictwa wyższego; skłonność studenta do oszukiwania systemu oświaty/nauczyciela akademickiego; stopień samodzielności studenta; stopień rozczarowania studenta systemem edukacji; stopień zaangażowania studenta w proces kształcenia; stopień włączenia społecznego

studenta; stopień uzależnienia ucznia od formalnych efektów uczenia się. Analiza wyróżnionych stylów zachowania studentów pozwoliła na opracowanie profilu współczesnego studenta uczelni wyższej, który charakteryzuje się niskim poziomem zaufania do systemu szkolnictwa wyższego, niskim stopniem samodzielności i wiary we własne umiejętności, niskim stopniem zaangażowania w naukę, jest studentem rozczarowanym systemem edukacji, ma trudności w nawiązywaniu i utrzymywaniu kontaktów społecznych. Badania wykazały, że w celu zwiększenia efektywności procesu edukacyjnego nauczyciel akademicki musi dobierać metody nauczania uwzględniając styl zachowania studentów w określonej grupie akademickiej. W tym celu opracowano model doboru aktywizujących metod nauczania uwzględniający style zachowania współczesnych studentów.

Transformacja modelu kształcenia w kierunku HyFlex Learning. Pilotażowy program na Uniwersytecie WSB Merito

Karolina Gołębiowska¹, Anna Grygoruk²

Uniwersytet WSB Merito w Toruniu

Centrum Nowoczesnych Technologii Nauczania

e-mail: ¹karolina.golebiowska@torun.merito.pl, ²anna.grygoruk@torun.merito.pl

Inspiracją do przygotowania niniejszego wystąpienia było wdrożenie w roku akademickim 2022/23 zajęć dydaktycznych realizowanych w formule hybrydowej. W ramach pilotażu zajęcia takie realizowane były na trzech wydziałach Uniwersytetu WSB Merito, tj. w Toruniu, Bydgoszczy i Łodzi.

Zrealizowany program pilotażowy wpisuje się w koncepcję HyFlex Learning propagowaną m.in. przez Briana Betty'ego ("Hybrid-Flexible Course Design. Implementing student-directed hybrid classes"). W ramach naszego wystąpienia chcemy przybliżyć kluczowe aspekty tego modelu kształcenia, zwracając szczególną uwagę na realne potrzeby studentów chcących kształcić się w formule online, jak i w formule stacjonarnej. W tradycyjnych programach studiów, uczestnicy często spotykają się z wyzwaniami związanymi z dostępem: wielu studentów może mieć trudności z dostosowaniem się do sztywnych harmonogramów zajęć oraz ograniczeń lokalizacyjnych. Konieczne

staje się zapewnienie alternatywnych ścieżek edukacyjnych, które umożliwią studentom rozwój ich umiejętności oraz osiągnięcie efektów uczenia się określonych w kartach przedmiotów, niezależnie od ich sytuacji życiowej czy geograficznego położenia. I choć w komunikacji nie używaliśmy terminu "Hy-Flex", a mówiliśmy o "formule hybrydowej", to wprowadzone rozwiązanie wynika z podobnych przesłanek, a rozwiązania szczegółowe w wielu punktach są zbieżne.

W naszym wystąpieniu, oprócz omówienia samej idei tego programu pilotażowego, chcielibyśmy pochylić się nad kwestiami organizacyjno-metodycznymi. Omówimy, jak nasz Uniwersytet przygotował się do tego przedsięwzięcia, zwracając uwagę na: zasięg programu, wymagania sprzętowe, wytyczne organizacyjne, komunikację z wykładowcami oraz studentami, szkolenia techniczno-metodyczne oraz bieżące wsparcie.

Istotnym elementem realizacji pilotażu były badania ewaluacyjne. Grupą badaną byli wykładowcy realizujący zajęcia w formule hybrydowej oraz studenci uczestniczący w takich zajęciach. W sumie udało się uzyskać wypełnione arkusze ewaluacyjne od 141 wykładowców oraz 1081 studentów. Chcemy w ramach naszego wystąpienia przedstawić wybrane wyniki oraz sformułowane na tej podstawie wnioski dotyczące realizacji zajęć w formule hybrydowej. Jest to o tyle istotne, że pomimo dużej popularności tego rozwiązania metodycznego na uczelniach europejskich i amerykańskich oraz raportów wskazujących, że ponad 71% badanych uczniów, studentów i wykładowców ma pozytywne

nastawienie do wdrażania modelu HyFlex na wszystkich etapach edukacyjnych (*Raport o stanie Edukacji*, wrzesień 2023, SONY) wciąż mało jest badań ukazujących praktyczne zastosowanie tego modelu kształcenia oraz wnioski płynące z jego wdrożenia w warunkach polskiego systemu edukacji.

Jesteśmy przekonane, że temat niniejszego wystąpienia wpisuje się w tematykę konferencji, ponieważ wspomniany model kształcenia stanowi przykład transformacji szkolnictwa wyższego; przykład zmiany podyktowany z jednej strony potrzebami społecznymi, a z drugiej strony zmianami cywilizacyjnymi.

Wykład naprawiony: studenci przychodzą i notują

Piotr Arłukowicz

**Uniwersytet Gdański, Wydział Matematyki, Fizyki i Informatyki,
Instytut Inżynierii Oprogramowania**

e-mail: piotr.arlukowicz@ug.edu.pl

Podczas wystąpienia chcę w ciągu kwadransa przedstawić swój pomysł na zwiększenie zainteresowania wykładami, przetestowany wśród studentów informatyki na pierwszym i drugim stopniu, zarówno na studiach stacjonarnych jak i niestacjonarnych. Studenci kierunków ścisłych na moim wydziale wykazują się niską frekwencją na wykładach u większości prowadzących. Moje próby uczynienia wykładów bardziej atrakcyjnymi przez pewien czas nie dawały efektu. Zaobserwowałem że obecne pokolenie najwyraźniej nie jest zainteresowane wiedzą dla samej tylko wiedzy. Wprowadziłem rozwiązanie, które zapewnia mi wysoką frekwencję

stałą przez cały semestr, bez sprawdzania obecności i bez przymusu. Dołożyłem do wykładu coś dodatkowego. Pomysł który zadziałał polega na tym, aby oprócz wiedzy, która przekazywana jest na każdym wykładzie student miał się jeszcze dodatkowo pracować. Metoda jest nieobowiązkowa i pozostawia studentów w wolności przez cały semestr, jednak jedynie jednostki nie wchodzi w tę ścieżkę. Zapraszam na wykład, gdzie przedstawię na czym polega metoda i wyjaśnię szczegóły.

Interaktywny przekaz wiedzy chemicznej

Karol Krzymiński¹, Magdalena Mańkowska

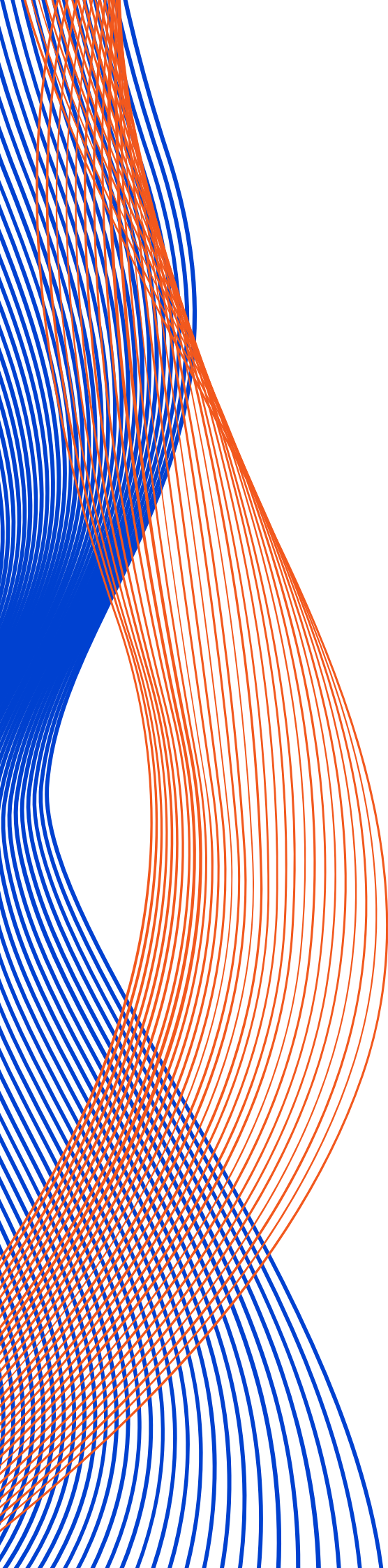
Uniwersytet Gdański, Wydział Chemii

e-mail: ¹karol.krzyminski@ug.edu.pl

Szybki rozwój technologii informatycznych otwiera nowe perspektywy - również w edukacji nauk przyrodniczych. Ważnym zagadnieniem w tym obszarze jest opracowanie nowych rozwiązań multimedialnych tak, aby podnosiły one jakość kształcenia poprzez zwiększenie atrakcyjności i zróżnicowania procesu kształcenia. Metody interaktywne, wykorzystujące różne techniki multimedialne, pozwalają na dynamiczną i atrakcyjną dla ucznia wizualizację przekazywanych treści, co sprzyjającą ich zrozumieniu i opanowaniu.

Istnieje duża różnorodność technik przekazu tego typu. Oprócz klasycznych metod, takich jak tekst, dźwięk, zdjęcia, film prawdziwy i animowany - opracowano w ostatnich latach takie narzędzia jak symulacje i animacje, czy nowe typy zadań, gdzie możliwe jest uzyskanie informacji zwrotnej dla ucznia, czy nowe narzędzia, związane np. z raportowaniem eksperymentów animowanych, które trudno jest wykonać w klasach.

Przedstawione przykłady będą miały wykazać, że jakościowa wizualizacja dynamicznych przemian na poziomie makro- i mikroskopowym sprzyja zrozumieniu treści – w szczególności tych związanych z trudniejszymi problemami chemicznymi. Przykładowo, animowanie graficzne może ułatwić zrozumienie złożonych zagadnień związanych ze spektroskopią (np. NMR). Szczególnie istotna wydaje się tu możliwość jednoczesnego przedstawienia danego zjawiska na różnych poziomach: molekularnym i eksperymentalnym (widmo). Wprowadzenie interaktywnych elementów animowanych będzie motywować uczniów do lepszego poznania metod spektroskopowych i ich znaczenia we współczesnej nauce. Ma to szczególne znaczenie w bardziej zaawansowanych kursach, na przykład adresowanych do uczniów przygotowujących się do olimpiad chemicznych.

**TUTORING
I TRANSFORMACJE RÓL
AKADEMICKICH**

Przedmurze tutoringów akademickich czyli o aktualnej sytuacji wdrażania tutoringu w szkołach – perspektywa badawcza

Adrianna Sarnat-Ciastko

Uniwersytet Jana Długosza w Częstochowie, Wydział Nauk Społecznych

e-mail: a.sarnat-ciastko@ujd.edu.pl

W perspektywie dzielenia się doświadczeniami związanymi z poszukiwaniami adekwatnych rozwiązań dydaktycznych, które wzmacniają potencjał nauczycieli akademickich i studentów w tym tutoringu, warto dostrzec, że ten obecny jest w szkołach już od ponad 10 lat. Tutoring jednak w obliczu permanentnych reform edukacji i doświadczeń globalnych, które zmieniają trajektorię pracy w szkołach, nie może pozostawać taki

sam. W związku z tym w 2023 roku przeprowadzony został projekt badawczy pozwalający zweryfikować obecną jego kondycję. W prezentowanym raporcie z badań, które były realizowane w ponad 30 placówkach, zostaną przedstawione kluczowe wnioski związane z jego wdrażaniem i efektami jego stosowania, co pozwoli wskazać, że przyszli studenci mogą mieć praktykę dydaktyczną, na którą uczelnie winne być przygotowane.

Peer tutoring jako forma budowania doświadczenia studiowania

Joanna Redzimska

**Uniwersytet Gdański, Instytut Anglistyki i Amerykanistyki,
Zakład Dydaktyki i Przetwarzania Języka Naturalnego**

e-mail: joanna.redzimska@ug.edu.pl

Pytanie o współczesną edukację wyższą odnosi się do wielu aspektów kształcenia, począwszy od kwestii strukturalno-organizacyjnych, poprzez kwestie związane z przekazywaniem wiedzy i kształceniem określonych umiejętności, a kończąc na pogłębionej refleksji dotyczącej samego procesu dydaktycznego. Niniejszy referat dotyczy ostatniego punktu, który uwzględnia zachodzące zmiany w roli studenta jako osoby odpowiedzialnej za kształtowanie własnej ścieżki edukacyjnej. Wpisuje się on również w perspektywę edukacji spersonalizowanej i zagadnienia związanego z aktywizacją studentów, których rola wychodzi daleko poza biernych odbiorców przekazywanej im wiedzy.

W głównej części referat dotyczy projektu edukacyjnego *Peer tutoring in Interdisciplinary Studies*, zrealizowanego przez autorkę w ramach uczestnictwa w programie *Masters of Didactics- Advanced Teaching Qualifications*. Projekt został wdrożony w Instytucie Anglistyki i Amerykanistyki UG, na specjalności Przetwarzanie języka naturalnego. Najważniejsze założenia projektu dotyczyły podniesienia kompetencji twardych z zakresu językoznawstwa wśród studentów pierwszego roku studiów magisterskich, przy jednoczesnym wsparciu współpracy pomiędzy poszczególnymi studentami w kwestii budowania ich własnego doświadczenia studiowania.

Doświadczenie Tutoringu w konstruowaniu współczesnej roli nauczyciela akademickiego

Anna Wach¹, Joanna Furmańczyk²

Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu, Instytut Ekonomiczno-Społeczny,
Katedra Edukacji i Rozwoju Kadr

e-mail: ¹anna.wach@ue.poznan.pl, ²joanna.furmanczyk@ue.poznan.pl

Wiek XXI przyniósł szybkie i trudno przewidywalne zmiany we wszystkich obszarach funkcjonowania człowieka, co spowodowane jest głównie rewolucją cyfrową, ale też towarzyszącym jej innymi zjawiskami, jak zmiany klimatyczne, pandemia COVID-19, wojna w Ukrainie czy na Bliskim Wschodzie, które rodzą niepewność polityczną, gospodarczą i społeczną. Sytuacja ta wymusza elastyczność i umiejętność adaptacji do zmieniających się warunków życia i pracy. W obliczu tych przemian rodzi się pytanie o rolę edukacji w przygotowywaniu obecnych pokoleń do życia w czasach niepewnych, złożonych, niejednoznacznych i niezrozumiałych (Cascio, 2020, Grabmeier, 2020). Wielokrotnie stawiane są pytania o kluczowe kompetencje obecnych pokoleń studentów, a uzyskiwane odpowiedzi koncentrują się wokół takich terminów jak: krytyczne myślenie, kreatywność, kooperacja oraz komunikowanie (Lamri, 2021). Ważna jest elastyczność, umiejętność adaptacji oraz uczenia się przez całe życie. Ukształtowanie takich umiejętności u studentów wymaga prowadzenia przez nauczycieli zajęć w sposób problemowy

i wielostronnie aktywizujący, a także oferowanie edukacji spersonalizowanej, opartej na autentycznej relacji nauczyciel-student.

Autorki referatu zamierzają przedstawić tutoring akademicki jako metodę edukacji spersonalizowanej, która stanowi odpowiedź na wyzwania zarówno gospodarki, jak i edukacji 4.0, doskonale wpisując się w aktualne potrzeby współczesnych studentów. Poza teoretycznym, przeglądowym ujęciem tematu, autorki wystąpienia podzielią się wynikami badań jakościowych związanych z doświadczeniem tutoringu przez nauczycieli Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Analiza tematyczna wypowiedzi udzielonych podczas zogniskowanych wywiadów grupowych pozwoliła wyodrębnić następujące wątki: (1) rola współczesnego nauczyciela oraz rola tutora (2) zmiana podejścia nauczycieli do nauczania i budowania relacji ze studentami, (3) korzyści rozwojowe dla nauczycieli, studentów oraz uczelni. Uzyskane wyniki badań wskazują na znaczącą rolę tutoringu w konstruowaniu roli nauczyciela wspierającego rozwój i uczenie się studentów.

O pracach dyplomowych, które się same napisały. Antypedagogiczne doświadczenia z seminarium dyplomowego

Jan Miklas-Frankowski¹, Zofia Przybysz
Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych,
Instytut Mediów, Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej
e-mail: jan.miklas@ug.edu.pl

Celem naszego referatu będzie podzielenie się doświadczeniami z zastosowania elementów metody antypedagogicznej podczas realizowania seminarium licencjackiego prowadzonego w latach 2021-2023 na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna. Referat będzie składał się z dwóch części – pierwszej, w której przedstawimy teoretyczne założenia dydaktyczne prowadzonego seminarium i drugiej, w której przedstawimy analizę przeprowadzonych wywiadów.

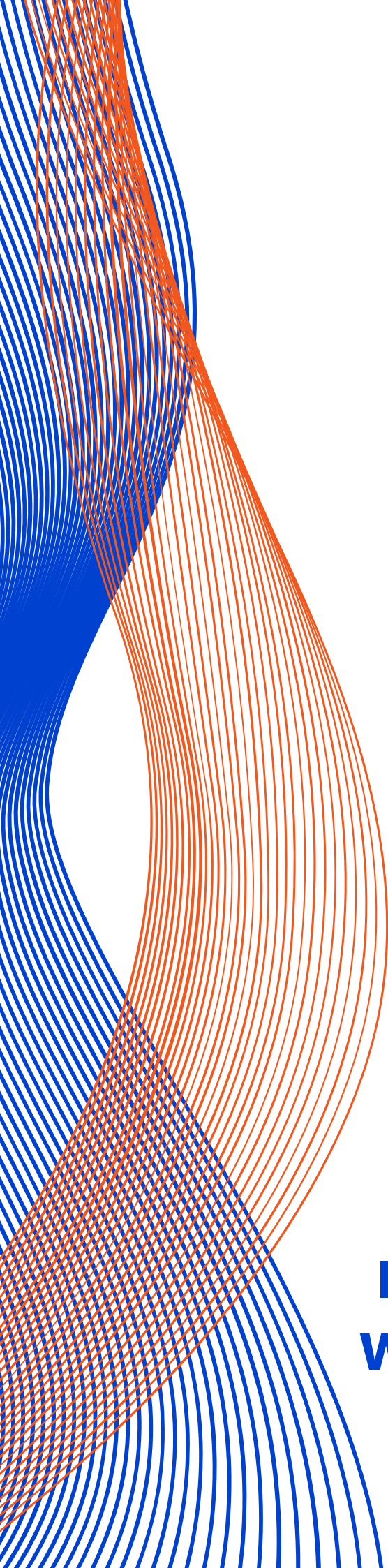
Dr Jan Miklas-Frankowski był w latach 2007–2011 pracownikiem Zakładu Dydaktyki Instytutu Pedagogiki UG, gdzie poznał teoretyczne założenia pedagogiki krytycznej i różnorodne praktyczne aplikacje modeli alternatywnych wobec tzw. szkoły systemowej. Następnie jako rodzic od strony praktycznej zaznajamiał się z pedagogiką Montessori, pedagogiką opartą na komunikacji empatycznej, był także członkiem społeczności tworzącej (nie)szkołę demokratyczną „Kalejdoskop”.

Wykorzystując zdobyte podstawy teoretyczne, doświadczenia praktyczne, a także zdobywane od 8 lat kompetencje w komunikacji empatycznej (NVC Marshalla Rosenberga), postanowił zastosować je również w dydaktyce akademickiej. Chociaż elementy metody antypedagogicznej stosuje zarówno na ćwiczeniach, jak i na wykładach, najpełniej można ją było zastosować, z powodu m. in. dobrowolności wyboru promotora czy ułatwiającej relacyjność liczebności grupy, na seminarium dyplomowym.

Założenia dydaktyczne seminarium licencjackiego prowadzonego w latach 2021–2023 na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna opierały się głównie na diagnozach pedagogicznych Korczaka, A.S. Neilla i von Schonenbecka. Seminarium stanowiło próbę aplikacji niedyrektywnego modelu pedagogiki antyautorytarnej, opierającym się na ahierchaczości, szacunku, dobrowolności, podmiotowości, współdziałaniu i przekazywaniu odpowiedzialności,

współpracy, motywacji wewnętrznej, zaangażowaniu, a także przyjaznej atmosferze. Ponadto efektem seminarium były jakościowe prace dyplomowe.

Druga część prezentacji składać się będzie z analizy wywiadów przeprowadzonych przez Zofię Przybysz wśród uczestników seminarium licencjackiego po jego zakończeniu.

**WSPÓŁUCZESTNICTWO
EDUKACYJNE
I INNOWACYJNE PRAKTYKI
W ROZWOJU KOMPETENCJI**

Nauczanie GIS poprzez zaangażowanie społeczne

**Joanna Pluto-Kossakowska¹, Anna Fijałkowska², Oskar Graszka³,
Joanna Jaroszewicz⁴, Małgorzata Denis⁵**

Politechnika Warszawska, Wydział Geodezji i Kartografii

e-mail: ¹joanna.kossakowska@pw.edu.pl, ²anna.fijalkowska@pw.edu.pl,

³oskar.graszka@pw.edu.pl, ⁴joanna.jaroszewicz@pw.edu.pl,

⁵malgorzata.denis@pw.edu.pl

GIS to skrót od geographical information systems, a jego polskie rozwinięcie to systemy informacji przestrzennej. Choć brzmi poważnie, to dość powszechnie korzystamy z ich produktów np. Google Maps, aplikacje nawigacyjne czy geoportale. Sam zakres przedmiotów związanych z projektowaniem lub wykorzystaniem narzędzi GIS jest zwykle interesujący dla studentów, którzy chętnie wykonują postawione zadania. Praca projektowa czy w zespole czy indywidualnie sama w sobie angażuje studentów od strony technicznej kiedy poszukują odpowiedzi na pytanie "co i jak rozwiązać". Naszym celem jest rozszerzenie nauczania na kierunkach technicznych (tu: geodezji i kartografii, geoinformatyki i planowania przestrzennego) o aspekty społeczne i szukania odpowiedzi także na pytanie "po co? w jakim celu?" Szukamy i wdramy takie metody dydaktyczne,

które angażują studentów w istniejące problemy społeczne odnoszące się bezpośrednio do przestrzeni (np. ocena jakości życia w mieście) lub takie, których rozwiązanie wymaga wykorzystania technologii GIS (np. planowanie pomocy na obszarach zagrożonych). W referacie będą przedstawione przykłady i nasze doświadczenia z angażowania studentów w różne przedsięwzięcia czy inicjatywy społeczne jak np. budżet obywatelski, akcje humanitarne, projekty dla fundacji, czy maratony jak np. datathon i mapathon. Atuty takiego podejścia są wielorakie, ale najważniejsze to zwiększenie interakcji społecznych, oraz umiejętność odniesienia swoich działań do faktycznych problemów społecznych.

Charakterystyka komunikacji z wewnętrznymi interesariuszami uczelni podczas nauczania zdalnego

Małgorzata Bielenia

Uniwersytet Gdański, Wydział Ekonomiczny,

Katedra Transportu i Handlu Morskiego, Zakład Gospodarki Morskiej

e-mail: malgorzata.bielenia@ug.edu.pl

Wprowadzenie i cel badania

Na początku pracy zdefiniuję termin interesariusz wewnętrzny uczelni, aby wyjaśnić badane zjawiska jakości edukacji online zgodnie z Woldeab i in. (2020). Chciałbym jednak podkreślić, że badanie cech komunikacyjnych interesariuszy wewnętrznych uczelni nie jest łatwym zadaniem i wymaga zrozumienia, że istnieją plusy i minusy pracy z domu (Woldeab, Brothen, 2019). Co więcej, przedstawię różne kwestie związane z komunikacją wewnętrznych interesariuszy uczelni podczas dystansu społecznego. Pozytywnym efektem trudnego czasu pandemii jest upowszechnienie się narzędzi komunikacji na odległość wykorzystywanych w nauczaniu akademickim. Wykładowcy uruchomili nowe kanały komunikacji dzięki nowoczesnym technologiom (Ames i in., 2020), w tym wirtualne dyżury, umożliwiające rozmowę wideo lub czat, a także gromadzenie wszystkich materiałów projektowych na Google Drive.

Przegląd literatury

W literaturze różne perspektywy badania pracy z domu zostały przedstawione przez Woldeab i in. (2020), (Woldeab, Brothen, 2019), (Ames i in., 2020). Nie ma wątpliwości, że wykładowca uniwersytecki, aby zmotywować członków wirtualnego zespołu, musi wykazać się większym zaangażowaniem. Teoria motywacji osiągnięć została omówiona przez Wintera (2004) i Koestnera (2007). Ponieważ moje badania dotyczą postaw studentów i wykładowców, ale także infrastruktury sieciowej, pokażę również najważniejsze podejścia do nauczania online, które odnoszą się do implikacji komunikacyjnych, takich jak: podejście cech, podejście behawioralne itp. Istotna z punktu widzenia badanego zjawiska jest publikacja stanowiąca element projektu Edukacja zdalna - historia prawdziwa, zorganizowanego przez Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej przy dofinansowaniu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach zadania publicznego Jakość edukacji i prawa

studentów w edukacji zdalnej. Projekt był współfinansowany przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Wyniki i wnioski

Problem Internetu jako medium komunikacyjnego jest dość często poruszany w dyskursie naukowym w rozważaniach nad kierunkiem zmian społeczno-gospodarczych (Bielenia, Podolska 2020). Cała komunikacja zdalna między kadrą akademicką, doktorantami, studentami i pracownikami administracyjnymi opiera się na Internecie i rozwiązaniach technologicznych, takich jak poczta elektroniczna, spotkania wideokonferencyjne MS Teams i Google Meet itp. Polskie uczelnie dobrze poradziły sobie z dostosowaniem do warunków funkcjonowania w pandemii, zarówno pod względem dydaktycznym, naukowo-badawczym, jak i instytucjonalnym. Zauważalne są jednak pewne braki w kadrze, która niekiedy nie posiada wystarczającej wiedzy na temat nowych mediów cyfrowych. Głównym pytaniem badawczym było wskazanie, co wpływa na jakość edukacji i prawa studentów w edukacji zdalnej. W związku z tym wykazano, że rozkład odpowiedzi pozwala na wyciągnięcie wniosku, że w opinii studentów poziom obrony online i osobiście jest podobny.

Bibliografia

- Bielenia, M., Podolska, A. (2020). *Powszechny dostęp do Internetu jako prawo człowieka i warunek rozwoju gospodarczego*, [w:] D. Bieńkowska, R. Kozłowski, (red.), *Prawa człowieka i zrównoważony rozwój: konwergencja czy dywergencja idei i polityki*
- Ames, K., Harris, L. R., Dargusch, J., Bloomfield, C. (2020, April 30). So, you can make it fast or make it up': K-12 teachers' perspectives on technology's affordances and constraints when supporting distance education learning. *Australian Education Research*, 48
- Woldeab, D., Brothen, T. (2019). 21st century assessment: Online proctoring, test anxiety, and student performance. *International Journal of E-Learning & Distance Education*, 34(1), 1–10. <http://www.ijede.ca/index.php/jde/article/view/1106/0>
- Woldeab, D., Yawson, R. M., Osafo, E. (2020, June 1). A Systematic Meta-Analytic Review of Thinking beyond the Comparison of Online Versus Traditional Learning. *e-Journal of Business Education & Scholarship*

Uczenie się dorosłych przez doświadczenie na przykładzie zajęć z metodyki języka angielskiego dla studentów pedagogiki

Katarzyna Smulska

Uniwersytet WSB Merito w Toruniu

e-mail: katarzyna.smulska@torun.merito.pl

W swoim wystąpieniu chciałabym pokazać w jaki sposób prowadzę zajęcia z metodyki nauczania języka angielskiego ze studentami pedagogiki na specjalności edukacja przedszkolna i wczesnoszkolna. Zajęcia odbywają się w laboratorium metodycznym specjalnie do tego przygotowanym na naszej uczelni. Laboratorium metodyczne przypomina swoim wystrojem i wyposażeniem salę w przedszkolu czy w szkole dla nauczania zintegrowanego. Jest wyposażone w nowoczesną tablicę multimedialną, w puzzle piankowe, które ułożone są na podłodze tworząc „strefę dywanową” i różnego rodzaju pomoce dydaktyczne dedykowane temu etapiowi edukacji. Z pomocy tych mogą studenci korzystać podczas przygotowywania swoich zajęć, jednak stanowią one jedynie dodatek do materiałów autorskich, na bazie których

powstają zajęcia. Studenci tworzą scenariusze zajęć z języka angielskiego i przeprowadzają je na reszcie grupy. Sami stają się uczniami i poprzez własne doświadczenie tego, co potem uczą innych, nabierają świadomości w jaki sposób przygotowywać różnorodne pod względem rozwojowym i stylów uczenia się aktywności oraz w jaki sposób umiejętnie zarządzać dynamiką grupy o zróżnicowanym potencjale możliwości. Do wystąpienia dołączę zdjęcia i filmiki, aby pokazać jakie w tym roku powstały pomysły na zajęcia i będę opowiadać jak cały proces zajęć przebiega. Każde przeprowadzone przez studentów zajęcia kończą się omówieniem, podczas którego otrzymują feedback z mocnymi i słabymi stronami dotyczącymi lekcji oraz co można by do niej dołożyć albo jak ją zmodyfikować.

Wsparcie kompetencji badawczych osób studiujących jako proces. Analiza form i metod realizowanych w polskich uczelniach badawczych

Anna Kola

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu,

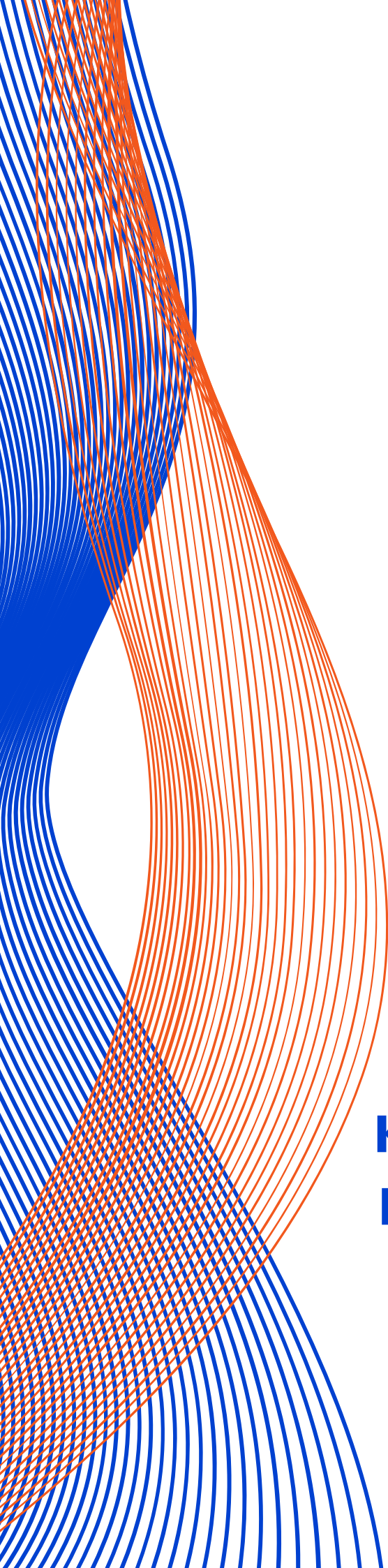
Wydział Filozofii i Nauk Społecznych

**Zastępczyni Przewodniczącego Zespołu Koordynującego Program IDUB
na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu**

e-mail: amkola@umk.pl

Wystąpienie dotyczy form i sposobów wsparcia osób studiujących realizowanych na dziesięciu polskich uczelniach posiadających status uczelni badawczych. Program Inicjatywa Doskonałości Uczelnia Badawcza rozpoczęty w 2020 roku, poza rozwojem badań naukowych, internacjonalizacją i wzrostem liczby wysoko punktowanych publikacji, zakładał, że powołane zostaną inicjatywy (naukowe, szkoleniowe, dydaktyczne, warsztatowe, konferencyjne itp.), organizowane i prowadzone na rzecz włączenia osób studiujących w szeroki zakres działań naukowych. Zgodnie z zaplanowanymi zadaniami, każda uczelnia IDUB-owa zaproponowała

odrębne pomysły i projekty studenckie. W związku z tym w wystąpieniu zaprezentowane zostaną zarówno wnioski z dotychczas zrealizowanych programów kształtujących i doskonalących kompetencje badawcze osób studiujących, jak też dobre praktyki, które bazować będą na analizach desk research oraz badaniach etnograficznych, wynikających z zaangażowania w działania IDUB na UMK. Konkluzje wystąpienia, mające na celu pokazanie pewnego wzorca/modelu prostudenckiego, natomiast mogą przyczynić się do skuteczniejszego kształcenia i kreowania karier naukowych.

**KSZTAŁCENIE NAUCZYCIELI
PRZEDMIOTU – WYZWANIA
WYNIKAJĄCE ZE
STANDARDU ORAZ
OCZEKIWAŃ STUDENTÓW
I RYNKU PRACY**

Kształcenie nauczycieli przedmiotu - wyzwania wynikające ze standardu oraz oczekiwań studentów i rynku pracy

Dariusz Dolański¹, Ariadna Strugielska², Ewa Guz³, Agnieszka Janiak-Jasińska⁴

¹Polska Komisja Akredytacyjna, Uniwersytet Zielonogórski

²Polska Komisja Akredytacyjna, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

³Uniwersytet Warszawski, Centrum Kształcenia Nauczycieli Języków Obcych i Edukacji Europejskiej

⁴Uniwersytet Warszawski

e-mail: ¹dariusz.dolanski@pka.edu.pl, ²ariadna.strugielska@pka.edu.pl,

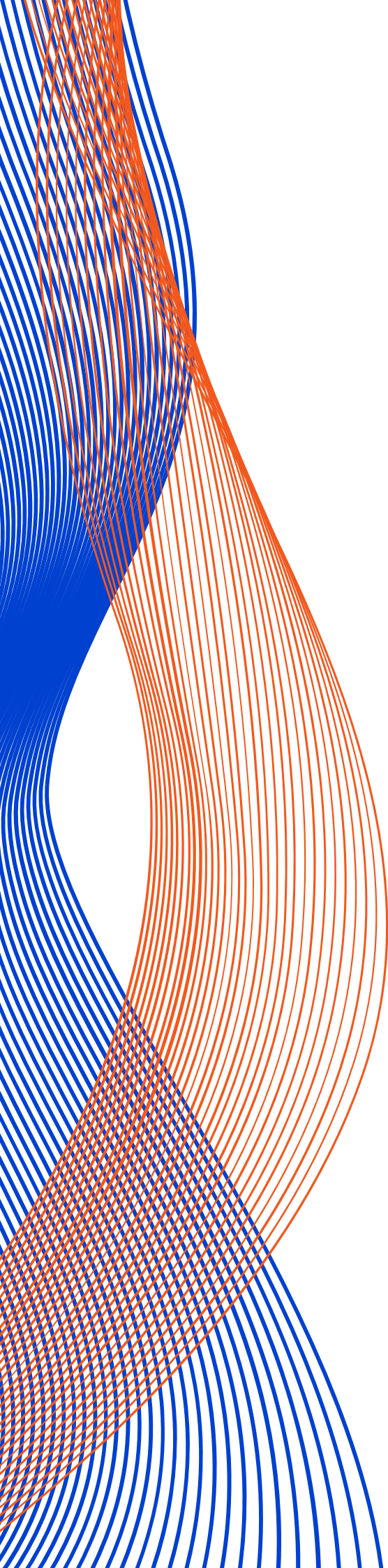
³e.guz@uw.edu.pl; ⁴a.janiak-jasinska@uw.edu.pl

Sesja tematyczna pn.: "Kształcenie nauczycieli przedmiotu - wyzwania wynikające ze standardu oraz oczekiwań studentów i rynku pracy" w całości poświęcona zostanie wyzwaniom związanym z kształceniem przygotowującym do zawodu nauczyciela przedmiotu. Po blisko pięciu latach obowiązywania nowego ministerialnego standardu warto ocenić, jak uczelnie radzą sobie z realizacją jego zapisów oraz czy i w jaki sposób odpowiadają na oczekiwania studentów oraz rynku pracy. Zgodnie z tym założeniem dwa pierwsze wystąpienia podczas sesji poświęcone zostaną diagnozie problemów, z jakimi zmagają się uczelnie wdrażając wytyczne określone w standardzie. Zadania tego podjęli się członkowie Polskiej Komisji Akredytacyjnej: prof. dr hab. **Dariusz Dolański**, przewodniczący Zespołu nauk humanistycznych i nauk teologicznych i członek Zespołu ds.

kształcenia nauczycieli, którego referat wstępnie zatytułowany został: „*Trudności w realizacji standardu kształcenia przygotowującego do zawodu nauczyciela w doświadczeniach PKA*” oraz dr hab. **Ariadna Strugielska**, prof. UMK, przewodnicząca Zespołu ds. kształcenia nauczycieli i członkini Zespołu nauk humanistycznych i nauk teologicznych, która wystąpi z referatem pt.: „*Kształcenie przyszłych nauczycieli języków obcych w [nie]zgodzie ze standardem kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela w doświadczeniach PKA*”. Kolejne dwa wystąpienia będą przedstawieniem nowatorskich rozwiązań stosowanych na Uniwersytecie Warszawskim, będących odpowiedzią na oczekiwania rynku pracy i studentów przygotowujących się do zawodu nauczyciela. Dr **Ewa Guz** z Centrum Kształcenia Nauczycieli Języków Obcych

i Edukacji Europejskiej opowie o „*Dydaktyce szkoły wyższej dla przyszłych nauczycieli języka angielskiego*”, zaś dr **Agnieszka Janiak-Jasińska**, Pełnomocnik Rektora ds. kształcenia nauczycieli na UW (pomysłodawczyni i organizatorka tej sesji) o „*Udziałe studentów UW w obserwacji egzaminów maturalnych*”. Zarówno prezentacja wniosków wynikających z ocen programowych na kierunkach studiów przygotowujących do zawodu

nauczyciela przedmiotu, jak i omówienie dwóch przypadków oferowania studentom nowych, dodatkowych form przygotowania zawodowego powinny sprzyjać wymianie doświadczeń pomiędzy przedstawicielami uczelni uczestniczącymi w obradach i tym samym przyczynić się do doskonalenia jakości kształcenia przyszłych nauczycieli przedmiotu.

**KREATYWNOŚĆ
I TWÓRCZOŚĆ
W DYDAKTYCE
AKADEMICKIEJ**

W poszukiwaniu zagubionych 99 języków. O rozbudzaniu uśpionej twórczości studentów wczesnej edukacji

Małgorzata Pilecka

**Akademia Ateneum w Gdańsku, Wydział Studiów Edukacyjnych,
Katedra Wczesnej Edukacji**

e-mail: m.pilecka@ateneum.edu.pl

Loris Malaguzzi pisał, że dziecko ma 100 języków, ale w toku formalnej edukacji traci 99 z nich. Trafiający na studia pedagogiczne kandydat nie potrafi już zatem się nimi posługiwać, a przecież sam ma się on stać inicjatorem spontanicznych, różnorodnych, twórczych działań swoich uczniów. Jako nauczyciel akademicki w swojej praktyce dydaktycznej zapraszam więc studentów do rozbudzania własnej kreatywności poprzez samodzielne tworzenie książek dziecięcych, gier dydaktycznych oraz słuchowisk. W celu zbadania tego, jaką wartość studenci wczesnej edukacji przypisują takim zadaniom w kontekście przygotowania do pracy nauczyciela,

przeprowadziłam badanie jakościowe z wykorzystaniem kwestionariusza pytań otwartych. Uzyskałam obszerne odpowiedzi pisemne od 42 osób. Wielu spośród badanych studentów zwróciło uwagę na fakt, iż dzięki kreatywnym formom pracy podczas studiów docenili oni własne talenty, rozszerzyli swój warsztat pracy, ale przede wszystkim zdali sobie sprawę z tego, że "ja też mogę". Propozowany przeze mnie referat jest relacją z badania jakościowego ilustrowanego wybranymi pracami studentów, ale także zaproszeniem do dyskusji nad miejscem szeroko rozumianych działań twórczych we współczesnym modelu kształcenia nauczycieli.

Nauczanie i studiowanie literatury u progu „Osobliwości”

Piotr Kallas

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny, Instytut Lingwistyki Stosowanej

e-mail: piotr.kallas@ug.edu.pl

„Osobliwość” (czyli *Singularity*, lub, by użyć pełnego terminu, „osobliwość technologiczna”) to „hipotetyczny punkt w przyszłym rozwoju cywilizacji, w którym postęp techniczny stanie się tak szybki, że wszelkie ludzkie przewidywania staną się nieaktualne; głównym wydarzeniem, mającym do tego doprowadzić, byłoby stworzenie sztucznych inteligencji przewyższających intelektualnie ludzi.” Mówi się o niej od połowy XX w., lecz dopiero w ciągu ostatnich kilku lat perspektywa osiągnięcia „Osobliwości” wyraźnie się urealniła i przybliżyła. Na naszych oczach epoka Gutenberga, epoka książki drukowanej jako głównego nośnika informacji, zbiorowej pamięci i idei, przemija. W programach szkolnych i planach studiów humanistycznych ciągle jednak wiele miejsca (a tym samym środków, czasu i energii) poświęca się na nauczanie literatury (np. studenci Instytutu Lingwistyki Stosowanej UG uczęszczają

na takie – obowiązkowe – przedmioty jak *Wstęp do literaturoznawstwa*, *Współczesna literatura anglo- i niemieckojęzyczna*, *Tłumaczenia literackie*, *Główne teorie teoretyczno-literackie*, itp.). Czy jednak u progu tak rewolucyjnych przemian ma jeszcze sens czytanie, studiowanie i wykładanie literatury? A jeśli nawet tak, to jaką literaturę warto dzisiaj czytać i studiować? I w jaki sposób o niej mówić, jak jej uczyć? Wydaje mi się, iż odpowiedź na postawione powyżej pytania może być pozytywna – pod warunkiem jednak, że uda nam się przetamać edukacyjne schematy, spojrzeć na teksty literackie w szerokim kontekście kultury i osiągnąć umiejętność tzw. „głębokiego czytania”. Proponuję przyjrzeć się temu na przykładzie kilku wybranych brytyjskich tekstów literackich powstałych w zeszłym i obecnym stuleciu.

Theory of general conic sections - an unconventional approach

Stanislav Barton

Politechnika Opolska, Wydział Elektrotechniki, Automatyki i Informatyki

Katedra Informatyki

e-mail: s.barton@po.edu.pl

The theory of general conics is among the most challenging parts of plane analytic geometry. In a standard way, the type of conic section specified in the general form can be determined using the matrix method, either using coordinate transformations or by calculating the eigenvalues and vectors of the matrix representing the specified conic section. Both methods are computationally demanding.

The presented article describes the method of determining the parameters of a general conic section entered in the Cartesian coordinate system based on the foundations of high school mathematics. During the calculation, knowledge of solving quadratic

equations, finding the asymptote of a function and determining the extremes of functions of one variable are required. Using a simple procedure, the type of conic section is first determined, then its centre is found, and finally, its parameters are defined. Everything is done in the computer algebra program Maple environment, which allows a quick graphical representation of achieved results, easy export to various programming languages, or repeating the calculation with pencil and paper.

The described method and matrix method are taught in the subject of Linear Algebra and Analytical Geometry at the Polytechnic University in Opole.

Tłumacze kontra maszyny. Czy uczyć/jak uczyć przekładu?

Magdalena Bulińska

**Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny, Instytut Filologii Romańskiej,
Zakład Iberystyki**

e-mail: [magdalena.bulinska@ug.edu.pl](mailto:magdalenabulinska@ug.edu.pl)

Referat dotyczy dydaktyki przekładu i ma na celu odpowiedź na pytanie, czy w dobie rozwijającej się w astronomicznym tempie sztucznej inteligencji, zawód tłumacza, a co za tym idzie, kształcenie studentów w tym kierunku ma jeszcze jakiś sens, a jeśli tak, to jakie konkretnie umiejętności powinny być ujęte w ramy kształcenia i jakimi metodami powinny być one rozwijane.

W tym celu przeanalizuję treści programowe, efekty kształcenia i sposoby ich weryfikacji na przedmiotach tłumaczeniowych w różnych polskich uniwersytetach. Dokonam również przeglądu literatury w tym zakresie, a także podzielę się własnymi refleksami na temat możliwych strategii skutecznych w nauczaniu tłumaczeń pisemnych.

Humanieści a Chat GPT

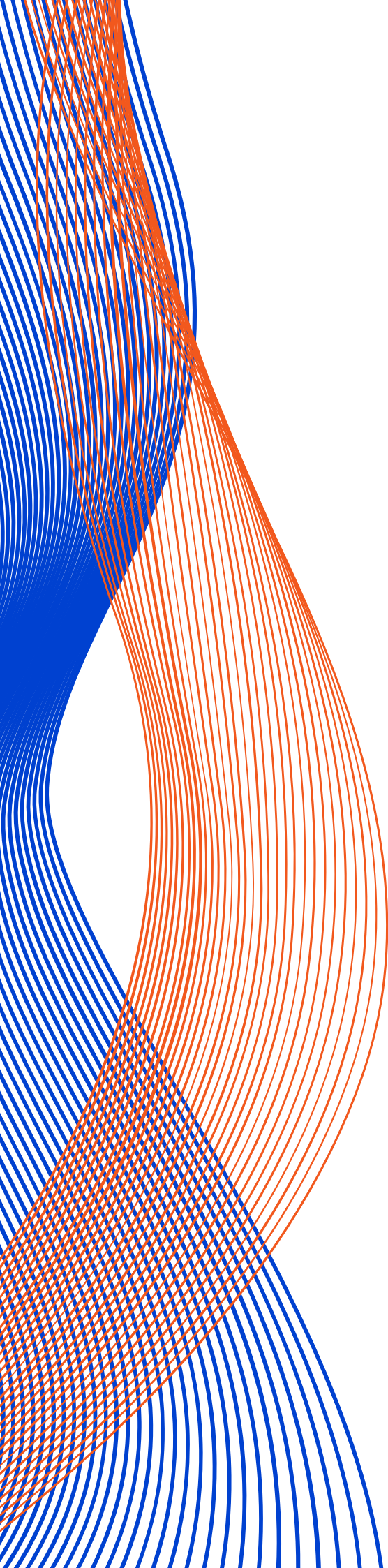
Maria Fengler¹, Magdalena Wawrzyniak-Śliwska

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny

e-mail: ¹maria.fengler@ug.edu.pl

Celem wystąpienia jest podsumowanie roku doświadczeń dydaktycznych Instytutu Anglistyki i Amerykanistyki w nowym świecie, gdzie powszechnie dostępne stały się narzędzia generatywnej sztucznej inteligencji, a zwłaszcza Chat GPT. Podziwiając nowe możliwości, jakie sztuczna inteligencja otworzyła w naukach ścisłych, jako humanieści jesteśmy sceptyczni co do przydatności AI w naszej dziedzinie i wciąż poszukujemy zastosowań, które byłyby etyczne i dostosowane do specyfiki naszych dyscyplin. Ponieważ zajmujemy się tworzeniem nowych analiz i interpretacji kondycji i kultury ludzkiej, język jest dla nas narzędziem myślenia. Dlatego uważamy, że w naszych dyscyplinach

tylko osoby, które opanują „stare” umiejętności doboru źródeł, krytycznego myślenia i formułowania nowych interpretacji będą w pełni kompetentnie postugiwać się narzędziami AI. W swoim wystąpieniu omówimy pokrótce powody, dla których uważamy, że naszym zadaniem jest przede wszystkim w dalszym ciągu uczyć studentów, jak myśleć poprzez samodzielne pisanie. Przedstawimy również wypracowane przez nas propozycje, jak pracować ze studentami, aby nie marnowali szansy samorozwoju, przedstawiając zamiast własnej pracy produkty Chata GPT.

**JĘZYK(I)
I MULTIKULTUROWOŚĆ
W DYDAKTYCE
AKADEMICKIEJ**

Proces studiowania studentów zagranicznych w Polsce na kierunkach społecznych – postrzeganie kształtu procesu edukacyjnego a oczekiwania i postulaty formułowane przez studentów zagranicznych

Edyta Zawadzka¹, Jarosław Korczak²

Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej,
Instytut Pedagogiki, Zakład Teoretycznych Podstaw Pedagogiki
i Dyskursów Edukacyjnych

e-mail: ¹ezawadzka@aps.edu.pl, ²jkorczak@aps.edu.pl

Niezależnie od tego, że szkolnictwo wyższe od zawsze było umiędzynarodowione zarówno w zakresie koncepcji uniwersalnej wiedzy, jak i przemieszczania się kadry akademickiej i studentów, obecna postać internacjonalizacji jest jedną z ważnych egzemplifikacji transformacji krajobrazu szkolnictwa wyższego.

Celem referatu jest podjęcie, na poziomie teoretycznym i empirycznym, refleksji nad jednym z aspektów internacjonalizacji szkolnictwa wyższego, tzn. obecnością studentów zagranicznych, a ujmując rzecz bardziej szczegółowo nad specyfiką procesu studiowania tych osób w polskich uczelniach. W trakcie wystąpienia bazującego na wynikach badań empirycznych prowadzonych

w 2023 roku, przedstawione zostaną w ujęciu komplementarnym uwzględniającym zarówno perspektywę postulatywną (oczekiwania oraz postulaty formułowane wobec edukacji w Polsce), jak i rzeczywistość (opartą na percepcji kształtu procesu edukacyjnego przez migrantów edukacyjnych) wyniki analiz dotyczących najważniejszych aspektów procesu studiowania (m. in. kompetencje nabyte na studiach, stosowane strategie dydaktyczne, weryfikacja osiągnięcia efektów uczenia się).

W referacie akcentowana jest perspektywa studentów zagranicznych jako jednocześnie podmiotów i uczestników procesów edukacyjnych realizowanych w polskich zinternacjonalizowanych uczelniach, jak również

konsumentów usług edukacyjnych świadczonych przez polskie uczelnie. Takie ujęcie tej tematyki koresponduje z kolejnym przykładem transformacji szkolnictwa wyższego

wyrażającym się w urynkowieniu uniwersytetu i edukacji mającej w niej miejsce.

Student – obcokrajowiec na polskiej uczelni, wyzwania językowe i kulturowe

Agnieszka Jasińska

Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

e-mail: agnieszka.jasinska@up.krakow.pl

Od wielu lat obserwuje się zwiększenie zainteresowania obcokrajowców studiami w Polsce. Wojna w Ukrainie jeszcze bardziej zintensyfikowała to zainteresowanie. W ramach referatu zostanie dokonany przegląd dotychczasowych badań związanych z nabywaniem języka polskiego oraz adaptacją

kulturową, a także przedstawione zostaną wyzwania stojące przed lektorami języka polskiego jako obcego i wykładowcami pracującymi z obcokrajowcami na polskich uczelniach.

Studenci w późnej dorosłości i ich gotowość komunikacyjna w języku angielskim w środowisku klasowym – raport z badania jakościowego

Anna Borkowska

Akademia Nauk Stosowanych w Nowym Targu,

Instytut Nauk Humanistycznych i Turystyki, Zakład Glottodydaktyki

e-mail: anna.borkowska@ans-nt.edu.pl

Referat koncentruje się na przybliżeniu wyników badania jakościowego przeprowadzonego wśród starszych dorosłych (60+), którzy uczestniczą w zajęciach języka angielskiego w ramach współpracy Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Nowym Targu z Akademią Nauk Stosowanych w Nowym Targu. Zasadniczym celem badania było określenie poziomu gotowości komunikacyjnej (GK) (MacIntyre i in., 1998) studentów w późnej dorosłości oraz przeanalizowanie zastosowanych przez nich strategii komunikacyjnych podczas zadania wykonywanego w parach. W badaniu wykorzystano kwestionariusz samooceny GK, skalę samooceny zadania oraz zaadoptowaną skalę GK w pracy grupowej (Fushino, 2010). Uczestnikami badania było 16 seniorów, którzy regularnie uczęszczali na zajęcia języka angielskiego w trzecim wieku.

Wyniki badania wykazały bardzo wysoki poziom GK podczas interakcji w parach. Seniorzy przyznali, iż komunikacja w języku

angielskim z partnerem daje im dużo satysfakcji oraz pozwala na doskonalenie najważniejszej – według ich opinii – umiejętności mówienia. Stwierdzono również, że odpowiadanie na pytania ma znacznie korzystniejszy wpływ na ich GK niż zadawanie pytań, a forma zadania zdecydowanie zachęcała ich do aktywnego uczestniczenia w komunikacji. Ponadto, uznano, iż zmiana partnera w pracy w parze nie generuje negatywnych emocji, co może wynikać z dobrej dynamiki grupy oraz przyjaznego środowiska klasowego. Jeśli chodzi o strategie komunikacyjne, starsi dorośli najczęściej stosowali strategie bezpośrednie oraz interakcyjne (Dörnyei, Scott, 1997). Mowa tutaj przede wszystkim o odzyskiwaniu, autokorekcje oraz parafrazowaniu. Natomiast, w przypadkach problemów interakcyjnych, seniorzy zwracali się o pomoc partnera, to jest pytali o powtórzenie lub potwierdzenie.

Doświadczenia oraz oczekiwania studentów obcokrajowców względem uwzględniania ich obecności w procesie kształcenia na polskich uczelniach wyższych

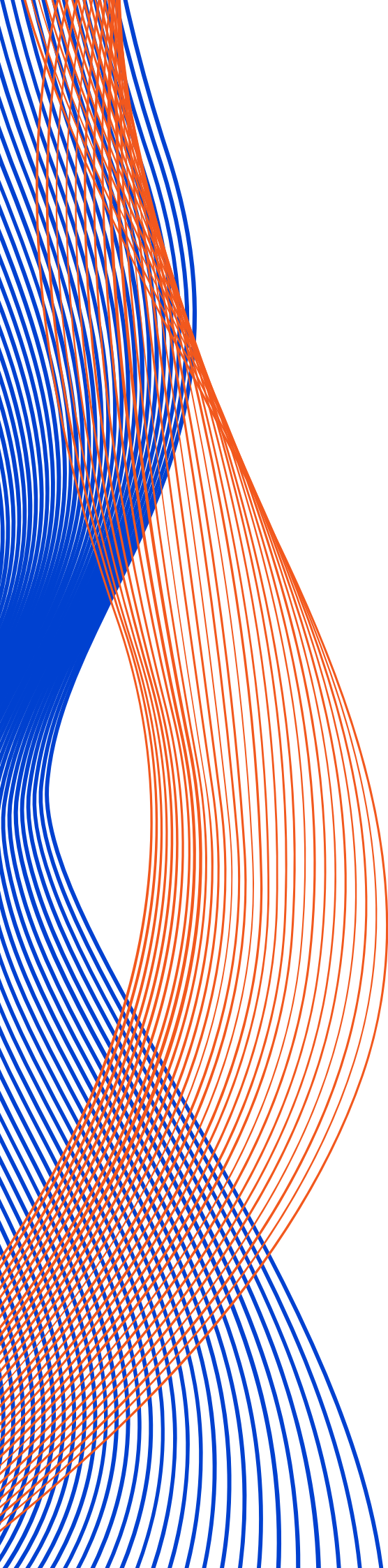
Jarosław Korczak¹, Edyta Zawadzka²

Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej,
Instytut Pedagogiki, Zakład Teoretycznych Podstaw Pedagogiki
i Dyskursów Edukacyjnych

e-mail: ¹jkorczak@aps.edu.pl, ²ezawadzka@aps.edu.pl

Umiejdzynarodowienie uczelni wyższych, jest zjawiskiem które w coraz większym stopniu dotyczy Polski. Taki stan rzeczy wymusza na instytucjach świadczących usługi edukacyjne skrupulatniejsze uwzględnianie obecności obcokrajowców w tym ich doświadczeń oraz oczekiwań. Służy ono zarówno prawidłowej realizacji zamierzonych efektów kształcenia, jak i zwiększa konkurencyjność na światowym rynku usług edukacyjnych. W wystąpieniu zostaną omówione fragmenty wyników badań realizowanych w 2023 roku

wśród studentów zagranicznych kształcących się w polskich uczelniach na kierunkach społecznych. Omówione zostaną następujące zagadnienia: opinie studentów zagranicznych na temat rozwiązań adresowanych do ich obecności na uczelni wyższej, specyfika relacji społecznych obecnych w środowisku uczelni wyższej oraz oczekiwania względem edukacji na uczelni polskiej.

**WYZWANIA, DYLEMATY
I ŚCIEŻKI ROZWOJU
DYDAKTYCZNEGO**

Dobrostan psychiczny nauczyciela akademickiego w obliczu nowych wyzwań i wymogów szkolnictwa wyższego - szanse i zagrożenia

Beata Mańkowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Psychologii

e-mail: beata.mankowska@ug.edu.pl

Wprowadzenie

Nowe wymagania jakie stoją przed szkolnictwem wyższym, zwłaszcza po wejściu w życie Ustawy 2.0 z dnia 20 lipca 2018 roku, zwanej Konstytucją dla Nauki, spowodowały znaczące zmiany nie tylko w krajobrazie samej Nauki i Uczelni, gdzie jest ona realizowana, ale i w obszarze dobrostanu nauczycieli akademickich. System parametryzacji, na wskroś matematyczny, w oparciu o który pracownik badawczy, badawczo-dydaktyczny i dydaktyczny podlega ocenie i który otwiera lub zamyka określone ścieżki awansu, wzbudza szereg kontrowersji w środowisku samych Akademików, rodzi także wiele niepożądanych zjawisk w przestrzeni interpersonalnej, takich, jak silna konkurencja czy rywalizacja zamiast kooperacji, kalkulacja zysku zamiast radości z procesu odkrycia naukowego czy dydaktycznego. System narzucający dyscyplinę w wyborze określonych działań, zgodnych z mierzalnym parametrem – a nie zainteresowaniem pracownika, często bywa źródłem frustracji i

rozczarowania nauką, która dla wielu traci swój pierwotny etos.

Teza

W świetle aktualnej wiedzy naukowej, każda transformacja czy zmiana budzi stres i nie zawsze stanowi wyzwanie, któremu można sprostać, a to zależne jest od równowagi między zasobami jednostki i środowiska a wymaganiami stawianymi przez pracę. Zatem podtrzymanie zaangażowania, poczucia satysfakcji zawodowej i dobrostanu psychicznego pracownika będzie wzrastało wraz z przyrostem zasobów osobistych oraz bogactwem i dostępnością zasobów środowiska pracy, z których jednostka może korzystać.

Cele

Zatem czy zmieniający się krajobraz szkolnictwa wyższego to wyzwanie czy zagrożenie dla dobrostanu nauczyciela akademickiego? Na to pytanie postaram się odpowiedzieć na podstawie przeglądu badań naukowych dotyczących związków pomiędzy stresogen-

nością warunków pracy a wybranymi zasobami osobistymi takimi, jak: cechy osobowości, radzenie sobie ze stresem oraz *work-life balance* we wpływie na dobrostan psychiczny jednostki, w tym zdrowie i ryzyko wypalenia zawodowego. Prezentowane wyniki będą nawiązywały do specyfiki zadań oraz wymagań stawianych wobec nauczycieli akademickich.

Konkluzja

Poznanie czynników zagrażających dobrostanowi Akademików w obliczu dynamicznych zmian w obrazie szkolnictwa wyższego powinno wzbudzić refleksję nad poszukiwaniem konstruktywnych strategii zaradczych na poziomie jednostki, uczelni, jak i rozwiązań systemowych, w trosce o najwyższą wartość, jaką jest zdrowie pracownika i satysfakcja z wykonywanej pracy.

Czego dzieci nauczyły mnie o uczeniu studentów?

Wojciech Kilian

Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu,

Wydział Inżynierii Kształtowania Środowiska i Geodezji, Katedra Budownictwa

e-mail: wojciech.kilian@upwr.edu.pl

We współczesnym, pełnym bodźców wyczerpujących nasze możliwości percepcyjne świecie, aktywny udział studentów w zajęciach jest marzeniem, zwykle niespełnionym, każdego wykładowcy. Moją osobistą frustracją przez wiele lat pracy zawodowej była jej niewielka skuteczność. Studenci, którzy zaliczyli przedmiot w czerwcu, po wakacjach nie pamiętali już praktycznie niczego. Zauważyłem jednak, że nie dotyczy to wiedzy ubranej w anegdoty i historie – tę potrafili przywołać. Ta obserwacja stała się dla mnie pierwszym impulsem do zmiany sposobu prowadzenia zajęć. Mimo, że prowadzę głównie przedmioty „techniczne”, zacząłem konstruować zajęcia tak, by ich główna, merytoryczna zawartość była „opakowana” w historie i odniesienia do praktyki, historii nauki i techniki oraz anegdot np. z życia uczonych. Już samo to spowodowało zwiększenie satysfakcji, zarówno mojej, jak i studentów, z udziału w zajęciach. Dało też pierwsze obserwowalne sygnały, że podana w takiej formie wiedza przyjmuje się lepiej.

Jednak głównym impulsem, który zasadniczo zmienił moje podejście do dydaktyki

i sprawił, że przeniostem centrum swojego zainteresowania z przekazywanych treści na proces ich przekazywania było zaproszenie otrzymane od Fundacji Uniwersytet Dzieci do tworzenia scenariuszy lekcji i ich prowadzenia dla studentów w wieku od 6. do 12. lat. Opracowując takie zajęcia dobieierałem ich treść i formę do wiedzy i możliwości dzieci. Podstawową zasadą było oparcie scenariuszy na samodzielnym eksperymentowaniu i wyciąganiu wniosków z przeprowadzonych doświadczeń. W konsekwencji zaangażowanie uczestników takich zajęć było praktycznie całkowite, sięgające stanu opisanego przez Michaliego Csikszentmichaliego jako „flow”. W porównaniu z bierną i statyczną, mimo całego mojego zaangażowania, obecnością studentów na zajęciach akademickich, doświadczenie pracy z dziećmi było jak odrodzenie. Zapragnąłem, by zajęcia ze studentami mogły wyglądać podobnie. Wprowadziłem zmiany do zajęć prowadzonych na uczelni. Okazało się, że obudzenie dziecięcej ciekawości i radości z odkrywania jest możliwe niezależnie od wieku studentów. Mimo, że proces przemiany formy zajęć akademickich nie był bezproblemowy,

jestem przekonany, że przyniósł on bardzo pozytywne efekty. Są one zarówno obserwowalne, jak i mierzalne. O tych właśnie doświadczeniach, na przykładzie wybranego przedmiotu, zamierzam opowiedzieć.

Wypalenie edukacyjne a psychopatologia - wnioski z przeglądu systematycznego

Klaudia Bochniarz

**Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Psychologii,
Zakład Psychologii Społecznej**

e-mail: klaudia.bochniarz@ug.edu.pl

W ostatnim czasie coraz więcej mówi się o obecność wypalenia wśród uczniów i studentów. Wypalenie jest wieloaspektowym konstruktem pierwotnie związanym z pracą. Chociaż bycie studentem nie jest tradycyjną pracą, może być postrzegane jako takie, ze względu na obowiązki akademickie, które trwają wiele lat i wiążą się ze znacznymi wymaganiami w zakresie zasobów poznawczych, emocjonalnych, a nawet fizycznych ucznia. Statystyki niepokojąco donoszą, że zjawisko wypalenia może dotyczyć nawet 54% studentów medycyny, a jego ryzyko wzrasta wraz z kolejnymi szczeblami edukacji. Dodatkowo wypalenie edukacyjne ma negatywne konsekwencje dla zdrowia psychicznego osób zmagających się z nim. Stąd, przedmiotem niniejszego przeglądu literatury było ustalenie jak szeroko wypalenie edukacyjne współwystępuje z zaburzeniami psychicznymi. Ponadto, sprawdzano z jakich narzędzi do pomiaru wypalenia edukacyjnego badacze najczęściej korzystają. W tym

celu dokonano przeglądu systematycznego, bazującego na wytycznych PRISMA, który obejmował badania uczniów od szkoły podstawowej po studentów uczelni wyższych (niezależnie od kierunku studiów), opublikowane w recenzowanych czasopismach do marca 2023. W przygotowywaniu przeglądu korzystano z baz Scopus oraz PubMed. Okazało się, że wypalenie edukacyjne najczęściej współwystępuje z depresją i lękiem, a także jest istotnie powiązane między innymi z zaburzeniami snu oraz sięganiem po substancje uzależniające. Wiedza o szerokich powiązaniach między wypaleniem edukacyjnym a psychopatologią może okazać się kluczowa dla wdrażania skutecznych metod przeciwdziałania temu zjawisku, jak również może być istotna podczas planowania wykorzystania nowoczesnych metod dydaktycznych w procesie edukacji.

Powrót do przyszłości czy wyścig z czasem? Wspieranie rozwoju kompetencji cyfrowych nauczycieli akademickich jako narzędzie podnoszenia jakości kształcenia

Stefan Nowicki

Uniwersytet Wrocławski

e-mail: stefan.nowicki@uwr.edu.pl

Umiejętności XXI wieku, edukacja 4.0 (a nawet 5.0), kompetencje i uczelnie przyszłości – uczelnie i dydaktycy na całym świecie starają się ująć w ramy teoretyczne i uporządkować wyzwania stojące przed szkolnictwem wyższym, związane z gwałtownym rozwojem i znaczeniem technologii cyfrowych we współczesnym świecie. W niecałe 35 lat przeszliśmy od upowszechnienia się World Wide Web jako bazy danych do autonomicznych urządzeń, sterowanych algorytmami sztucznej inteligencji. Cały paradygmat edukacji jako wymiany myśli, poglądów i doświadczeń poprzez kontakt międzyludzki wydaje się niekiedy padać pod naporem powszechnej cyfryzacji, dostępu do nieograniczonych zasobów wiedzy oraz niemalże fizycznej integracji pomiędzy dostępnymi funkcjonalnościami urządzeń i aplikacji a kolejnymi pokoleniami ich użytkowników. Na

szczęście rzeczywistość nie jest aż tak ponura, nie można jednak zaprzeczyć, że zarówno potrzeby jak i oczekiwania osób studiujących współcześnie znacząco różnią się od tych, do których przygotowywaliśmy się jako dydaktycy. I tak jak zmienia się rola osoby prowadzącej zajęcia, powinien też w sposób ewolucyjny zmieniać się system wsparcia nauczycieli akademickich, aby mogli, kontynuując swoją działalność dydaktyczną, płynnie dostosowywać się do zmieniających się realiów technologicznych. W trakcie swojego wystąpienia chciałbym omówić propozycję systemu podnoszenia kompetencji cyfrowych nauczycieli akademickich, mającego bezpośrednio przełożenie na możliwości i efektywność wspierania rozwoju kompetencji przyszłości u studentów.

Budowanie kompetencji oceny projektów w kształceniu inżynierów

Damian Obidowski

Politechnika Łódzka, Wydział Mechaniczny, Instytut Maszyn Przepływowych

e-mail: damian.obidowski@p.lodz.pl

Inżynier mechanik w czasie wykonywania swojego zawodu nieustannie musi oceniać efekty pracy innych osób i swojej własnej. Wydaje się, że ocena wykonanego projektu mechanicznego jest stosunkowo łatwa i wymierna, bo opiera się na odpowiedzi czy dane urządzenie będzie działać prawidłowo lub nie. Rzeczywistość jest o wiele bardziej skomplikowana, bo rezultat projektu może być różny w zależności od różnych kryteriów oceny. Dwa różne urządzenia, które realizują to samo zadanie mogą działać z różną wydajnością, mniej lub bardziej niezawodnie, zużywać różną ilość energii, wymagać różnego poziomu zaangażowania operatora.

Wykształcenie u studentów studiów inżynierskich kompetencji oceny rezultatów pracy jest ważnym zadaniem w programie kształcenia. Ma to szczególne znaczenie zwłaszcza u studentów studiów magisterskich, ponieważ z większym prawdopodobieństwem będą w przyszłości zajmować stanowiska kierownicze. Do ich zadań będzie zatem należało ocenianie nie tylko własnych projektów, ale też koncepcji proponowanych przez inne osoby, a także ocena pracowników pod kątem ich przydatności dla organizacji. Umiejętność przeprowadzenia oceny i jej

prawidłowe uzasadnienie jest zatem bardzo istotną kompetencją dla inżynierów. Jest kompetencją złożoną, ponieważ zawiera wymiar techniczny i pozatechniczny związany oceną ludzi.

Studenci studiów magisterskich, z tytułem zawodowym inżyniera różnych specjalności realizujący studia w dyscyplinie inżynierii mechanicznej w ramach przedmiotu weryfikującego kompetencje z zakresu obszaru studiów biorą udział w realizacji projektu grupowego. Przedmiot ten realizowany jest w formie projektu i seminarium. W części seminaryjnej, elementem który uzupełnia prezentacje i dyskusje o projektach studenckich zrealizowano zadania poświęcone nabywaniu umiejętności oceny projektów. Studenci otrzymali zadanie sformułowania kryteriów, które posłużą ocenie projektów końcowych ich własnych i innych grup.

W wyniku prac nad kryteriami ustalone zostały również wymagania, które muszą być spełnione na danym poziomie oceny, dzięki czemu powstała pełna rubryka oceny projektów. Studenci przygotowali narzędzie, które zostało wykorzystane przy ocenie wzajemnej

projektów, będącą częścią składową oceny końcowej z przedmiotu.

Celem podstawowym tego działania nie było uzyskanie rubryki oceny projektów dla prowadzącego. Najważniejsze co zostało osiągnięte to uświadomienie studentom wagi doboru kryteriów i poziomu ich spełnienia. Wszyscy uczestnicy uznali, że zadanie

polegające na wystawieniu i uzasadnieniu oceny projektu jest trudniejsze niż się spodziewali. Wspólnie wypracowane kryteria ocen projektów pozwoliły na uwzględnienie różnorodności realizowanych projektów i pozwoliło studentom w praktyczny sposób rozwijać kompetencje oceniania.

POSTERY

Immunogenność, immunosupresja i immunoterapia nowotworów – od tutoringów do grantu studenckiego, czyli „po nitce do kłębka”

Agnieszka Knopik-Skrocka¹, Brygida Rusiecka

Uniwersytet im. A. Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Biologii,

Instytut Biologii Eksperymentalnej, Zakład Biologii Komórki

e-mail: ¹askro@amu.edu.pl

W roku akademickim 2022–2023 zrealizowany został proces tutorski Brygidy Rusieckiej, studentki I roku kierunku Biotechnologia Wydziału Biologii UAM w Poznaniu. Rolę tutora miała zaszczyt pełnić dr Prof. UAM Agnieszka Knopik-Skrocka z Zakładu Biologii Komórki. Wybrana przez Brygidę tematyka dotyczyła jednego z „hot topics” w biologii nowotworów – ich immunogenności, immunosupresji oraz immunoterapii. Wybór tematyki nie był przypadkowy, gdyż badania w tym obszarze pozwoliły na opracowanie skutecznych terapii aktywujących układ immunologiczny w walce z nowotworami. Naukowcy muszą niemal codziennie rozwiązywać zagadki z „życia” nowotworów, by dopasować wiele elementów tej skomplikowanej „układanki”. Nasze tutoringowe spotkania stały się przestrzenią do dyskusji, poszukiwania odpowiedzi na liczne pytania, które pojawiały się wraz z kolejnymi studiowanymi opracowaniami naukowymi, wystuchanymi wywiadami/debatami. Dla studentki była to

także okazja do poznania działań wielu naukowców, czy klinicystów. Po drodze pojawił się pomysł na artykuł naukowy, podsumowujący naszą współpracę. Artykuł został opublikowany w monografii naukowej pt: „Oczekiwania wobec nauk biomedycznych- trendy, wyzwania i perspektywy” (Wydawnictwo Tygiel). Po zakończeniu tutoringów nasze ścieżki rozeszły się tylko na chwilę, by spotkać się w kolejnym wyzwaniu - studenckim grantie dla projektu badawczego "Ocena wpływu chemioterapeutyków na żywotność, migrację i metabolizm komórek raka piersi potrójnie ujemnego w ko-kulturze z komórkami układu immunologicznego". Projekt jest realizowany dzięki współpracy i zaangażowaniu Olgi Piwockiej z Pracowni Radiobiologii Wielkopolskiego Centrum Onkologii w Poznaniu, a jego finansowanie odbywa się w ramach konkursu Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu „ADVANCED BestStudentGRANT”. Brygida jest laureatką tego konkursu! Zgodnie z misją uniwersytetów, czas studiów

powinien być czasem kreatywności, zdobywania zarówno wiedzy, jak i doświadczeń, a także, co jest bezcenne - poznawania inspirowanych ludzi i ich działań. Tutoring uchylił drzwi do niezwykle naukowej przygody, jaką aktualnie przeżywa Brygida. To jak wędrówka

„po nitce do kłębka” i odkrywanie tajemnic otaczającego świata, a to stanowi fundament dla rozwoju nauki. Więcej informacji o naszej współpracy przedstawimy na konferencyjnym posterze.

10 lat tutoringów na Wydziale Oceanografii i Geografii UG

Mirosława Malinowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Oceanografii i Geografii, Katedra Oceanografii Fizycznej i Badań Klimatu, Pracownia Badań Klimatu

e-mail: miroslawa.malinowska@ug.edu.pl

Wydział Oceanografii i Geografii UG był pierwszym wydziałem w Polsce, który w sposób systemowy i sformalizowany wprowadził do swojej oferty edukacyjnej tutoring. Stało się to w roku akademickim 2014/2015. Od tego czasu 166 studentów pod opieką 27 tutorów zrealizowało łącznie niemal 200 tutoriali.

Jakie były motywy przystąpienia nauczycieli i studentów WOIG do programu tutorkiego? Jakie korzyści widzą obie grupy z realizacji tej

spersonalizowanej metody dydaktycznej. Czy umiejętności i kompetencje zdobyte w czasie tutoringów absolwenci studiów wykorzystują w pracy zawodowej, a może w codziennym życiu? Jakie szanse rozwoju tej metody i zagrożenia widzą tutorzy po dziesięciu latach doświadczeń? Autorka przedstawi odpowiedzi na te pytania na podstawie ankiet, przeprowadzonych wśród aktywnych tutorów, obecnych studentów jak i absolwentów studiów.

Tutoring jako strategia, metoda oraz narzędzie w dydaktycznej pracy akademickiej

Szymon Dąbrowski

Uniwersytet Pomorski w Słupsku

e-mail: szymon.dabrowski@upsl.edu.pl

Tutoring jako strategia dydaktyczna jest przyporządkowywany do paradygmatu konstruktywistycznego dydaktyki ogólnej. W nim to bowiem traktuje się naukę jako aktywny proces konstruowania wiedzy w trakcie uczenia się. To strategia dydaktyczna, w której przyjmuje się, że wiedza nie jest stała, obiektywna i uniwersalna, lecz jest formowana przez doświadczenia, interakcje i kontekst społeczno-kulturowy. W takim ujęciu, role uczących się osób są znacznie bardziej zintegrowane, zaś tutor staje się facilitatora, przez co nie ogranicza się wyłącznie do przekazywania wiedzy. Tutor pomaga osobie uczącej się identyfikować, analizować i rozwiązywać realne problemy, co prowadzi do głębszego zrozumienia i trwałego przyswojenia poznawanego materiału. W paradygmacie konstruktywistycznym stosuje się metody, techniki i narzędzia dydaktyczne nakierowane na refleksję, analizę, syntezę oraz procedury myślenia krytycznego. Tym samym jest to promocja uczenia się przez doświadczenie, czyli eksperymentowanie i testowanie teorii w praktyce. Kluczowymi kompetencjami stają się dialog i współpraca umożliwiające

wymianę perspektywy oraz rozwijanie krytycznego myślenia. Tak rozumiana strategia turtoringu wykorzystuje metody: projektowe, studia przypadku czy też metody aktywizujące, które wymagają w pełni zaangażowanego uczestnictwa, przez co konstruuje indywidualny proces nauki. Samodzielność i autonomia są tu niezmiernie istotne, ponieważ proces nauki przebiega najskuteczniej, gdy osoby uczące się mogą kontrolować i kierować własnym procesem nauki. Tutoring jako strategia w paradygmacie konstruktywistycznym przygotowuje do samodzielnej i ciągłej nauki przez całe życie, co wydaje się być kluczową kompetencją w społeczeństwie XXI wieku.

Źródła:

Tutoring na gruncie paradygmatów dydaktyki ogólnej:

Paradygmaty dydaktyki. Myśleć teorią o praktyce, Klus-Stańska D., Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa, 2018;

Pedagogika. Podręcznik akademicki, Kwieciński Z. & Śliwerski B., Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa, 2011;

Od nauczania do uczenia się. O paradygmatycznej zmianie w andragogice, Malewski M., Wydawnictwo Naukowe Dolnośląskiej Szkoły Wyższej, Wrocław, 2010;

Pedagogika ogólna. Źródła i kierunki odnowy dyscypliny, Klus-Stańska D., Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa, 2009;

Metodologia badań nad edukacją, Rubacha K., Łośgraf, Warszawa, 2006.

Tutoring w teorii i praktyce:

Tutoring drogą do doskonałości akademickiej: percepcja i implementacja per-

sonalizacji kształcenia w polskim szkolnictwie wyższym w latach 2014-2019, Dziedziczak-Foltyn A., Karpińska-Musiak B., Sarnat-Ciastko A., Impuls: Kraków 2020;

Tutoring jako spotkanie. Historia indywidualnych przypadków. red. nauk. Beata Karpińska-Musiak, Magdalena Panońko, Warszawa: Walters Kluwer, 2018

Tutoring w polskiej szkole, Adrianna Sarnat-Ciastko, Warszawa: Difin, 2015;

Tutoring. Teoria, praktyka, studia przypadków, Bartosz Fingas, Marcin Szala, Piotr Czekierda. Warszawa: Walters Kluwer, 2015.

Czy "peer collaboration" może stać się obszarem do swobodnego rozwoju naukowego?

Ilona Złoch¹, Agata Błaszczuk
Uniwersytet Gdański, Wydział Oceanografii i Geografii,
Katedra Biologii Morza i Biotechnologii
e-mail: ¹ilona.zloch@ug.edu.pl

Wystąpienie ma na celu przedstawienie przebiegu i korzyści płynących z „peer collaboration”. W swojej klasycznej formie współpraca rówieśnicza może być rozpatrywana z różnych perspektyw, obejmując:

- Zdolności: polegają na krzyżowaniu zdolności z różnych umiejętności w celu osiągnięcia wspólnego, bardziej dogłębnego oraz poprawnego zrozumienia.
- Ciągłość ról: w szczególności dotyczy nauczania tych samych umiejętności, gdzie role nauczyciela i ucznia mogą się zmieniać w strategicznych momentach, co może prowadzić do większej innowacyjności i wzmocnienia poczucia własnej wartości.
- Charakterystyka nauczyciela: w odróżnieniu od tradycyjnego założenia, że nauczyciele powinni być "najlepszymi uczniami", w przypadku współpracy rówieśniczej istotne jest podobne potencjalne zdolności, aby uniknąć pułapki liniowości w przekazywaniu wiedzy.

- Cele: współpraca może dotyczyć różnych osiągnięć, w tym intelektualnych, akademickich, afektywnych, społecznych, emocjonalnych oraz wizerunku własnego i poczucia własnej wartości.

W praktyce auto-refleksji, spotkania w ramach współpracy rówieśniczej oddzielano od spotkań prywatnych oraz uczelnianych, co zapewniało zgodność z założonymi celami współpracy. Długość spotkań była elastyczna, zależna od spontanicznego rozwoju sytuacji. Współpraca opierała się na natychmiastowej informacji zwrotnej, szybkiej odpowiedzi i większej odpowiedzialności za proces uczenia się w porównaniu z relacją nauczyciel/student.

Podsumowując, współpraca rówieśnicza może stanowić narzędzie wspierające, zapobiegające wypaleniu zawodowemu. Osiągnięcie sukcesu w tej formie nauki wymaga jednak zaangażowania, aktywności, oraz umiejętności proszenia o pomoc i tolerancji, co może prowadzić do rozwoju osobistego i zawodowego uczestników.

Efektywne włączanie i zwiększanie dostępności poprzez uniwersalne projektowanie kursów dla studentów z różnymi, w tym specjalnymi potrzebami – na przykładzie kursu SCALED

Joanna Nijakowska¹, Ewa Guz²

Uniwersytet Warszawski, Centrum Kształcenia Nauczycieli Języków Obcych i Edukacji Europejskiej, Uniwersytecki Ośrodek Kształcenia Nauczycieli Języka Angielskiego

e-mail: ¹j.nijakowska@uw.edu.pl, ²e.guz@uw.edu.pl

Poster ma na celu zaprezentowanie dobrych praktyk przeciwdziałających dyskryminacji i wykluczeniu w edukacji oraz przykładowych rozwiązań promujących efektywne włączanie i zwiększanie dostępności poprzez uniwersalne projektowanie kursów, metod nauczania i materiałów dla studentów z różnymi, w tym specjalnymi potrzebami. W prezentacji wykorzystamy kurs zdalny do kształcenia i doskonalenia zawodowego nauczycieli języków obcych z zakresu edukacji włączającej, który został opracowany w ramach projektu SCALED

(<https://scaled.uw.edu.pl/pl/rezultat-3/>).

Przedstawimy przykłady uniwersalnego projektowania w odniesieniu do takich elementów kursu jak sylabus, cele, aktywności, instrukcje, materiały czy ewaluacja postępów, z uwzględnieniem projektowania dostęp-

nego środowiska na platformie e-learningowej, dostępnych dokumentów, multimedialnych, zadań oraz wykorzystania wspomagającej technologii edukacyjnej.

Dzięki uniwersalnemu projektowaniu w edukacji (ang. UDL) możemy uniknąć stygmatyzacji i marginalizacji osób ze zróżnicowanymi, w tym specjalnymi, potrzebami, które mogą czuć się wykluczone, jeśli treści kursu ze względu na sposób zaprojektowania są dla nich mało dostępne lub jeśli traktowane są inaczej niż pozostałe osoby w grupie ze względu na przyznane specjalne dostosowania. Takie dostosowania idą w parze z formalną diagnozą, a to oznacza "inność", często niestety łączy się z niższymi możliwościami. Dzięki uniwersalnemu projektowaniu w edukacji odpowiadamy na zróżnicowane potrzeby zdecydowanie większej grupy

studentów niż w przypadku zaoferowania dostosowań tylko osobom ze specjalnymi potrzebami i tworzymy bezpieczne, wspierające środowisko edukacyjne.

Jak uaktywnić języki w szkole i na uczelni: Narzędzie schoolU.uw.edu.pl dla wykładowców, nauczycieli i studentów

Danuta Romaniuk

**Uniwersytet Warszawski, Centrum Kształcenia Nauczycieli Języków Obcych
i Edukacji Europejskiej**

e-mail: d.romaniuk@uw.edu.pl

Celem bezpośrednim plakatu jest prezentacja strony schoolU.uw.edu.pl jako pomocy dydaktycznej w kształceniu nauczycieli na uczelni wyższej, szczególnie w toku zajęć z dydaktyki przedmiotowej lub praktyk w zakresie języków obcych oraz innych przedmiotów I i II etapu edukacyjnego. SchoolU można także stosować na zajęciach lektoratowych na uczelni. Wspiera ono kompetencje językowe i plurilingwalne. Efektem zastosowania schoolU jest także promocja wielojęzyczności i różnojęzyczności oraz współpracy międzynarodowej w kontekście szkoły lub uczelni.

Plakat przedstawia w sposób praktyczny stronę schoolU.uw.edu.pl. Zasób obecnie posiada hasła w następujących językach: polskim, angielskim, ukraińskim, białoruskim, francuskim, niemieckim i włoskim. Strona jest systematycznie wzbogacana o nowe języki (czeski, litewski, hiszpański i inne) oraz etapy edukacyjne (w planach przedszkole i uczelnia wyższa). Koncepcja, zawartość i warstwa techniczna narzędzia

powstała na Uniwersytecie Warszawskim w wyniku procesu dydaktycznego angażującego wykładowców kształcących nauczycieli, studentów-przyszłych nauczycieli i aktywnych nauczycieli, a także rodzimych użytkowników języków i środowiska szkolnego różnych krajów. Jest to mediowane kulturowo narzędzie wspierające wielojęzyczną komunikację specjalistyczną (w szkole i jej otoczeniu) i stworzone z myślą o potrzebach dzieci i młodzieży oraz nauczycieli i osób kształcących/kształcących się na nauczycieli. Uwzględnia ono specyfikę, działanie i realia szkół w różnych kontekstach językowych. Plakat przedstawia także możliwości jakie oferuje schoolU w zakresie nauki, komunikacji i mediacji szkolnej. Ukazuje zakresy narzędzia schoolU i sposoby jego wykorzystania na lekcjach, w szerokim środowisku szkolnym, w projektach i działaniach międzynarodowych oraz w pracy domowej/własnej ucznia. Plakat wskazuje także, że praca ze schoolU na poziomie uczelni ze studentami może być efektywnym zadaniem dydaktycznym rozwijającym kompetencje

i umiejętności przyszłych nauczycieli. Dodatkowo, dla każdego dydaktyka może być źródłem refleksji plurilingwalnej i wzmacniać komunikację wielojęzyczną.

Rozwijanie umiejętności wyższego rzędu a akademicka dydaktyka języków obcych

**Monika Mechlińska-Pauli, Irena Moszczyńska-Janicka,
Adriana Ruta-Wojciechowska¹**
Uniwersytet Gdański, Centrum Języków Obcych
e-mail: ¹adriana.ruta@ug.edu.pl

Zmiany na rynku pracy, postępująca digitalizacja oraz skutki społeczne wywołane pandemią stawiają przed absolwentami uczelni wyższych nowe wyzwania. W związku z tym, akademicka dydaktyka języków obcych powinna skupiać się nie tylko na rozwijaniu typowych umiejętności językowych (słuchanie, mówienie, pisanie, czytanie), ale też na rozszerzaniu kluczowych dla przyszłości studentów kompetencji.

Taksonomia Blooma i jego klasyfikacja celów edukacyjnych na sześciu poziomach (wiedza, rozumienie, zastosowanie, analiza, synteza, ewaluacja) rozróżnia umiejętności niższego i wyższego rzędu. Te ostatnie obejmują umiejętności zadawania pytań, gotowość do refleksji, analizowania i klasyfikowania, argumentowania oraz wyciągania wniosków.

Jak wskazują przedstawione doświadczenia Zespołu ds. Academic English działającego w ramach Centrum Języków Obcych UG, proponowanie na zajęciach lektoratowych odpowiednich zadań rozwijających umiejętności wyższego rzędu uatrakcyjniła zajęcia, ale pozwala także na rozwój kreatywności, krytycznego myślenia, autonomii oraz wzmocnienia poczucie sprawczości wśród studentów.

Szczególnością zajęć językowych prowadzonych w taki sposób jest, oprócz doskonalenia przez studentów umiejętności w posługiwaniu się językiem obcym, także zdobywanie cennych umiejętności przydatnych we współczesnym świecie (kompetencje przyszłości). Wszystko to sprawia, że nie jest to typowy kurs językowy.

Różnojęzyczność - jej istota i wykorzystanie w uczeniu (się) języków obcych w szkole wyższej

Jacek Romaniuk

**Uniwersytet Warszawski, Centrum Kształcenia Nauczycieli Języków Obcych
i Edukacji Europejskiej**

e-mail: j.romaniuk@uw.edu.pl

Poster służy propagowaniu rezultatów projektu APATCHE (Adding Plurilingual Approaches to language Teacher Competences in Higher Education), którego celem jest uświadomienie nauczycielom języków obcych w szkołach wyższych potrzeby stosowania i rozwijania kompetencji różnojęzycznej i interkulturowej. Projekt zaowocował stworzeniem 12-godzinnego kursu online, mającego za zadanie wyposażenie nauczycieli szkół wyższych w praktyczne umiejętności i materiały dydaktyczne bazujące na tych kompetencjach i rozwijające je wśród studentów. Kurs APATCHE odpowiada na trzy podstawowe pytania:

1. Czym jest kompetencja różnojęzyczna i interkulturowa,
2. Dlaczego są one niezbędne w nauczaniu i uczeniu się języków obcych na poziomie szkoły wyższej,
3. Jak w praktyczny sposób włączać te kompetencje do nauczania i uczenia się języków obcych.

Partnerzy projektu reprezentują pięć uniwersytetów w pięciu krajach europejskich: Vytautas Magnus University, Litwa; University of Antwerp, Belgia; University of Sacred Heart, Włochy; University of Algarve, Portugalia; Uniwersytet Warszawski, Polska.

Prezentacja efektów projektu Doskonałość Dydaktyczna Uczelni: Platforma Współpracy Dziekanatów i Baza Dobrych Praktyk Dydaktycznych

Marta Burzyńska, Agnieszka Janiak-Jasińska, Agata Rosińska, Maksymilian Sas¹

Uniwersytet Warszawski, Centrum Wsparcia Dydaktyki

e-mail: ¹m.sas@uw.edu.pl

Uniwersytet Warszawski, realizując w roku akademickim 2022/2023 w ramach Centrum Wsparcia Dydaktyki projekt „Doskonałość Dydaktyczna Uczelni”, przygotował dwa ważne narzędzia informatyczne wspomagające nauczycieli akademickich, kadre zarządzającą studiami i administrację w pionie dydaktycznym w doskonaleniu organizacji i jakości kształcenia oraz obsługi toku studiów. Są to: Platforma Współpracy Dziekanatów oraz Baza Dobrych Praktyk Dydaktycznych. Pierwsza (PWD) pełni rolę repozytorium aktów prawa powszechnego i wewnątrzakademickiego, instrukcji dot. obsługi toku studiów w systemach informatycznych, interpretacji przepisów prawnych istotnych z punktu widzenia organizacji dydaktyki oraz pism osób pełniących funkcje kierownicze w obszarze dydaktyki (Rektor, Prorektor, Pełnomocnicy Rektora itd.) zawierających informacje istotne dla prowadzenia kształcenia na UW, a także przestrzeni wymiany doświadczeń (forum) pomiędzy pracownikami

dziekanatów poszczególnych jednostek dydaktycznych, administracji ogólnouniwersyteckiej (centralnej) oraz osób kierujących studiami. Druga (BDPD) zbiera i upowszechnia przykłady dobrych praktyk dydaktycznych, obecnych na UW (zarówno tych instytucjonalnych, czyli wydziałowych, instytutowych lub ogólnouniwersyteckich, jak i indywidualnych, czyli stosowanych przez poszczególnych nauczycieli akademickich) oraz informacje o wszystkich inicjatywach służących doskonaleniu jakości kształcenia.

O obu tych przedsięwzięciach chcielibyśmy opowiedzieć przygotowując na konferencję „Viva Dydaktyka” DWA POSTERY:

- jeden poświęcony Platformie Współpracy Dziekanatów (osoby odpowiedzialne – mgr Maksymilian Sas, Koordynator CWD UW oraz Marta Burzyńska, kierownik Biura ds. Pomocy Materialnej, CWD UW),

- drugi zaś – Bazie Dobrych Praktyk Dydaktycznych (osoby odpowiedzialne – dr Agnieszka Janiak-Jasińska, Pełnomocnik Rektora ds. kształcenia nauczycieli, CWD UW oraz mgr Agata Rosińska, Biuro Innowacji Dydaktycznych, CWD UW).

Postują nam one nie tylko do przedstawienia obydwu narzędzi w obecnym ich stanie użytkowania, ale także do omówienia założeń, sposobu pracy nad ich koncepcją (w szczególności kolejnych etapów ich konsultowania ze społecznością Uniwersytetu) oraz planami ich dalszego rozwoju.

Bo expić to trzeba umieć

Piotr Arłukowicz

Uniwersytet Gdański, Wydział Matematyki, Fizyki i Informatyki,

Instytut Inżynierii Oprogramowania

e-mail: piotr.arlukowicz@ug.edu.pl

Na posterze przedstawiony zostanie algorytm zdawania przedmiotów informatycznych oraz wyniki badań zadowolenia różnych grup studentów informatyki dotyczących przedmiotów prowadzonych autorską metodą zbierania EXPa podczas wykładów. Metoda została opracowana i w ciągu ostatnich dwóch lat przetestowana na grupach studentów w różnym wieku studiujących różne przedmioty na różnych latach różnych typów studiów informatycznych.

Wyniki pokazują, że mimo iż wykład wydaje się przeżytkiem, można go z powodzeniem nadal prowadzić pod warunkiem, że stu-

denci poczują, że „coś z tego mają”. Okazuje się, że wiedza sama w sobie nie jest wystarczającym motywatorem i nawet obostrzenia na ćwiczeniach nie zwiększają frekwencji. Wprowadzenie małej dodatkowej motywacji, nawet okupionej większą ilością pracy indywidualnej studenta, daje zaskakująco dobre wyniki. W efekcie studenci pilnie chodzą na wykłady i sumiennie notują, a potem z uśmiechem przychodzą na egzamin i zdają go z przyjemnością. Jest to proces odbierany zupełnie inaczej chociaż w założeniach pozostaje nadal taki sam, i nawet jest nieobowiązkowy, a uczestniczą w nim wszyscy.

W kierunku inkluzji uniwersyteckiej, czyli kształtowanie się akademickiego habitusu w polu szkół realizujących program matury międzynarodowej IB

Gabriela Dobińska¹, Małgorzata Kosiorek²

Uniwersytet Łódzki, Wydział Nauk o Wychowaniu

e-mail: ¹gabriela.dobinska@now.uni.lodz.pl, ²malgorzata.kosiorek@now.uni.lodz.pl

Poster poświęcono procesowi inkluzji poprzez nabywanie akademickiego habitusu wśród uczniów realizujących program matury międzynarodowej IB. Ramą teoretyczną rozważań uczyniliśmy socjologiczną koncepcję Pierre'a Bourdieu.

Finalnie zaprezentowano wyniki analiz zgromadzonego materiału empirycznego tj. 6 wywiadów z uczniami oraz 19 z nauczycielami. Celem podjętych rozważań jest przybliżenie perspektywy uczestników świata społecznego szkół realizujących międzynarodowy program kształcenia w kontekście naby-

wania, kształtowania oraz pielęgnowania habitusu akademickiego. Wykorzystałyśmy procedury analityczne metodologii teorii ugruntowanej. Z przeprowadzonych analiz wynika, że proces kształtowania się habitusu w polu szkół z programami międzynarodowymi jest nieograniczony i nieustannie konstytuujący się. Wytoniłyśmy wymiary, w obrębie których modeluje się habitus akademicki tj. emocjonalny, merytoryczny, organizacyjny oraz społeczny, a także proces jego tworzenia wyodrębniając etap burzy, przełomu oraz oswojenia.

Neuroplastyczność wsparciem w pracy nauczyciela – jak wiedza o działaniu mózgu pomaga w tworzeniu efektywnych zajęć

Beata Grembecka

**Uniwersytet Gdański, Wydział Biologii, Katedra Fizjologii Zwierząt i Człowieka,
Pracownia Neurobiologii**

e-mail: beata.grembecka@ug.edu.pl

Neuroplastyczność to szerokie znaczeniowo pojęcie uwzględniające m.in. zmiany strukturalne i funkcjonalne w układzie nerwowym, które pojawiają się w odpowiedzi na stymulację środowiskową. Wywoływane interakcją z otoczeniem zmiany w przepływie i organizacji informacji w układzie nerwowym są podstawą nabywania nowych umiejętności oraz przechowywania wiedzy (zapamiętywania). Zrozumienie tego w jaki sposób mózg ludzki przetwarza sygnały z otoczenia oraz tego, które z nich są kodowane w sposób świadomy, jest kluczowe dla przygotowywania zajęć w taki sposób, aby maksymalnie

angażować procesy poznawcze i promować naturalne procesy neuroplastyczne. Na plakacie zaprezentowane zostaną wskazówki, które pozwalają zwiększyć skuteczność przekazywanych informacji, w kierunku dłuższego ich utrzymywania w pamięci roboczej oraz pamięci długotrwałej. Zaproponowane zostaną także metody, które mogą być pomocne w angażowaniu uczestników do aktywnego udziału w zajęciach. Ponadto przedstawione zostaną naturalne i proste sposoby sprzyjające zmianom neuroplastycznym na każdym etapie życia.

Zajęcia z rozumowania klinicznego na kierunku Farmacja - wpływ na wiedzę, umiejętności i emocje osiągnięć

Jan Sobczyński¹, Aleksandra Szopa

Uniwersytet Medyczny w Lublinie, Wydział Farmaceutyczny,
Zakład Farmacji Klinicznej i Opieki Farmaceutycznej

e-mail: ¹jan.sobczynski@umlub.pl

Wstęp

Proces opieki farmaceuty nad pacjentem (ang. *Pharmacist's Patient Care Process PPCP*) obejmuje umiejętności gromadzenia, oceny, planowania, wdrażania i monitorowania opieki nad pacjentem. Rozumowanie kliniczne jest umiejętnością niezbędną przyszłym absolwentom do podejmowania właściwych decyzji w warunkach klinicznych. Na Uniwersytecie Medycznym w Lublinie proces PCPP został wprowadzony do zajęć z Farmacji Klinicznej w ramach projektu wirtualnego pacjenta (Pacjent VIP).

Metodyka pracy

Zajęcia z rozumowania klinicznego przeprowadzono dla 112 studentów na przykładzie pacjenta wielochorobowego. Zastosowano uczenie się oparte na współpracy w mniejszych podgrupach liczących 6–8 studentów, wykorzystując nagrany wcześniej wywiad lekowy i szablony przygotowane w wirtualnej tablicy, aby stymulować widoczne myślenie. Zajęcia składały się z następujących części,

odpowiadających kolejnym etapom PPCP: 1) wyświetlenie wywiadu z symulowanym pacjentem i wypełnienie formularza koncyliacji lekowej, 2) analiza problemów lekowych poprzez przygotowanie map myśli na tablicy on-line, Miro 3) planowanie leczenia poprzez przygotowanie schematów w Miro i finalnie 4) plan monitorowania i jego realizacja.

Do oceny wiedzy studentów na temat cukrzycy typu 2, nadciśnienia tętniczego i dyslipidemii wykorzystano 10 pytań typu MCQ. Ponadto studenci wypełnili pisemną ankietę oceniającą umiejętności (10 pytań). W badaniu wykorzystano również zwalidowaną skalę emocji osiągnięć.

Podsumowanie wyników

Ogółem ankietę wypełniło 108 ze 112 studentów. Większość studentów pozytywnie odpowiedziała na pytania MCQ (od 56% do 93%). Większość studentów stwierdziła, że potrafi wykonywać zadania związane z cyklem PPCP, co pokazuje suma odpowiedzi „zgadzam się” i „całkowicie się zgadzam”.

Potrafili: przeprowadzić koncyliację lekową, zidentyfikować problemy lekowe, potwierdzić, czy leczenie jest zgodne z odpowiednimi wytycznymi, rozpoznać niestosowanie się do zaleceń lekarskich itp. (od 56% do 69%). Odpowiedzi na emocje związane z osiągnięciami pokazały, że studenci byli zmotywowani (77%), na pewno nauczyli się czegoś nowego (55%). Studenci nie byli zestresowani (59%) ani znudzeni (63%).

Dyskusja i konkluzja

Nasza praca pokazuje, że schemat zajęć, w szczególności uczenie się oparte na współpracy i uczenie się wspomagane technologią, pomogły studentom lepiej zrozumieć rozumowanie kliniczne. Studenci chętnie się uczyli i doskonale poradzili sobie z trudnym tematem. Struktura PCPP w połączeniu z wybranymi narzędziami edukacyjnymi może pomóc studentom farmacji lepiej zrozumieć rozumowanie kliniczne.

(Nie)obecność emocji w edukacji nauczycieli. Analiza dyskursu programu kształcenia akademickiego

Renata Górska¹, Małgorzata Kosiorek²

Uniwersytet Łódzki, Wydział Nauk o Wychowaniu

e-mail: ¹renata.goralska@now.uni.lodz.pl, ²malgorzata.kosiorek@now.uni.lodz.pl

Celem prezentacji jest udzielenie odpowiedzi na pytanie czy w procesie przygotowania nauczycieli do pełnienia roli zawodowej zwraca się uwagę na kwestie związane z emocjami.

Teoretyczną perspektywę naszych badań stanowią społeczno - konstruktywistyczne koncepcje emocji i kompetencji emocjonalnych. Odwołujemy się do teorii Stevena Gordona i Carolyn Saarni. Problem badawczy koncentruje się na pytaniu: *W jaki sposób konstruowane/przedstawiane są kompetencje emocjonalne nauczycieli w programie kształcenia akademickiego w Polsce?* Odpowiedzi na problem poszukiwałyśmy za pomocą krytycznej analizy dyskursu (CAD). Źródłem danych dyskursywnych jest

dokument, który stanowi prawną podstawę regulującą proces kształcenia nauczycieli w Polsce Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Wyniki badań ujawniły, że w polskiej edukacji akademickiej obowiązuje dyskurs techniczno-instrumentalny, związany z tradycyjnym modelem przygotowania zawodowego nauczyciela. Ma to decydujący wpływ zarówno na konstrukcję programu kształcenia nauczycieli w Polsce, jak i marginalne znaczenie roli emocji w pracy nauczycieli. Dokonana analiza może przyczynić się do udoskonalenia praktyki edukacyjnej i w konsekwencji poprawy jakości edukacji akademickiej.

Nauczyciel - mistrz - w kierunku teorii ugruntowanej

Anna Szkolak-Stępień

Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

e-mail: anna.szkolak-stepien@up.krakow.pl

Poster "Nauczyciel - mistrz - w kierunku teorii ugruntowanej" przedstawia matczyną rekonstrukcję wzorcowego nauczyciela wczesnej edukacji z zastosowaniem jakościowej strategii badawczej. Jest zwieńczeniem badań o charakterze eksploracyjnym, których celem było wypracowanie teorii ugruntowanej:

zapropozowanie nowej koncepcji, która wyłaniając się z danych empirycznych gromadzonych przez badacza /a zatem konstruowana/, uzyskanych na podstawie rozmów z matkami uczniów w młodszym wieku szkolnym, mogłaby nakreślić potrzeby społeczne wobec nauczyciela - mistrza.

Od słuchania do aktywnego uczestnictwa - uczenie się z perspektywy studentów

Ewa Szymczak

Uniwersytet Gdański, Wydział Oceanografii i Geografii

Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu

e-mail: ewa.szymczak@ug.edu.pl

Na posterze zaprezentowany zostanie koncept zajęć – wykładu, który umożliwi interaktywne zaangażowanie studentów w procesie nauki, a także utrwalenie wiedzy i rozwinięcie umiejętności.

Autorka realizując wykład *Surowce mineralne mórz i oceanów*, w którym uczestniczyli studenci trzech kierunków studiów licencjackich oceanografia, geologia, hydrografia morska poprosiła studentów o refleksję na temat realizacji efektów uczenia się w zależności od ich doświadczeń edukacyjnych wynikających z udziału w tradycyjnym wykładzie oraz podsumowującej go debacie oksfordzkiej. Studenci w ciągu semestru uczestniczyli w wykładach zdobywając i pogłębiając przede wszystkim wiedzę. Dużego zaangażowania od studentów wymagała podsumowująca spotkania debata oksfordzka. Studenci, znając tezę oraz zasady debaty, przygotowywali się do niej podejmując na różnych etapach przygotowań pracę zarówno indywidualną jak i zespołową.

Konieczność przygotowania się do debaty wpłynęła także na dużą uważność oraz aktywność studentów podczas wykładów.

W przeprowadzonej po zakończeniu przedmiotu ankiecie studenci wyraźnie wskazali, że przygotowanie i udział w debacie pozwolił im pogłębić, uporządkować i wykorzystać w dyskusji wiedzę, którą zdobyli na wykładach. Debata wymagała nie tylko uporządkowania wiedzy, ale także rozwinięcia umiejętności związane z selekcją informacji, argumentacją i obroną przyjętego stanowiska, analizowania argumentów w oparciu o przedstawione fakty czy aktywnego słuchania. Za cenne doświadczenie studenci uznali możliwość wykorzystania zdobytej wiedzy w praktyce - w „poważnej dyskusji” dotyczącej aktualnych zagadnień (Eksploracja surowców polimetalicznych z dna mórz i oceanów jest konieczna dla zaspokojenia rosnącego popytu na metale) oraz dyskusji z osobami z innych kierunków studiów.

Regulamin Studiów ukryty w zakamarkach Wydziału Nauk Biologicznych i Weterynaryjnych - grywalizacja

Marta Piórkowska¹, Joanna Buczyńska
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

e-mail: 1piorko@umk.pl

Regulamin Studiów ukryty w zakamarkach Wydziału Nauk Biologicznych i Weterynaryjnych - grywalizacja jest to poster przedstawiający grę w której studenci zapoznają się z Regulaminem Studiów na UMK. Gra wykonana została programem Articulate365,

Rise365 zgodnie z wytycznymi WCAG oraz nowoczesnego podejścia do zdalnego nauczania, pomysłodawczynią tematu gry jest opiekunka studentów z Instytutu Weterynarii UMK.

Czego potrzebuje student z ASD? Organizacja uniwersytetu przyjaznego dla autyzmu

Joanna Kossewska

Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

e-mail: joanna.kossewska@up.krakow.pl

Dzięki wczesnej diagnostyce oraz intensywnej terapii zaburzeń rozwojowych coraz większa liczba uczniów z zaburzeniami ze spektrum autyzmu (ASD) rozwija swój potencjał, a po uzyskaniu świadectwa dojrzałości podejmuje studia wyższe. Otwarcie przestrzeni szkoły wyższej dla studentów neuro różnorodnych w ramach edukacji inkluzyjnej stanowi szczególne wyzwanie dla organizacji i realizacji procesu dydaktycznego, tak aby był on efektywny i satysfakcjonujący także dla studentów z ASD. Warunkiem jego efektywności jest respektowanie szczególnych potrzeb wynikających z realizacji neuroatypowej ścieżki rozwojowej. W charakterystykę zaburzeń autystycznych wpisana jest m.in. nieadekwatność reakcji na bodźce sensoryczne, wynikająca z nieprawidłowego ich odbioru lub przetwarzania oraz zaburzenia

przetwarzania czasowego, a także niska tolerancja na zmiany.

Celem prezentacji jest:

- (1) przedstawienie potrzeb studentów z ASD oraz czynników środowiskowych i organizacyjnych, które mogą utrudniać lub ułatwiać ich funkcjonowanie w przestrzeni szkoły wyższej;
- (2) przybliżenie koncepcji uniwersytetu przyjaznego dla studenta z ASD oraz jej praktycznej realizacji w różnych ośrodkach europejskich (Autism Friendly University);
- (3) sformułowanie zaleceń dla podmiotów realizujących kształcenie na poziomie wyższym, uwzględniających specyfikę funkcjonowania neuro różnorodnych studentów.

Wykorzystanie neuronauki w badaniach nad dydaktyką

Magdalena Bielenia - Grajewska

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny,

Instytut Anglistyki i Amerykanistyki

e-mail: magdalena.bielenia-grajewska@ug.edu.pl

Celem posteru jest zwrócenie uwagi na rolę neuronauki i jej narzędzi w badaniach nad dydaktyką, głównie akademicką. W tym celu zostaną przedstawione takie narzędzia jak fMRI, elektromiografia, encefalografia (EEG) i reakcja skórno-galwaniczna oraz zostanie omówiona ich rola w badaniach dotyczących nauczania. Autorka zaprezentuje jak urządzenia stosowane głównie w badaniach

neurologicznych oraz diagnostyce medycznej mogą zostać wykorzystane przez dydaktyków celem zwiększenia efektywności procesu dydaktycznego. Przedstawione zostaną omówione nie tylko zalety wymienionych technik badawczych lecz także zostaną wskazane trudności związane ze stosowaniem osiągnięć z neurologii w badaniach interdyscyplinarnych.

STRAGANY DYDAKTYCZNE

Gry edukacyjne w nauczaniu histologii

Małgorzata Stasiłojć

**Gdański Uniwersytet Medyczny, Międzyuczelniany Wydział Biotechnologii UG
i GUMed, Zakład Biologii Komórki i Immunologii**

e-mail: mstasilojc@gumed.edu.pl

Od czasu upowszechnienia mikroskopów w XIX wieku histologia na stałe zagościła w programie nauczania medycyny jako nauka dająca podstawy wiedzy o budowie i funkcjonowaniu komórek, tkanek i narządów człowieka. Z czasem przedmiot ten upowszechnił się również na kierunkach okolo-medycznych, takich jak weterynaria czy biotechnologia. Dla przyszłych absolwentów biotechnologii, z których część w przyszłości będzie pracować nad opracowywaniem nowych leków, terapii i metod diagnostycznych, histologia jest podstawowym przedmiotem mającym za zadanie zapoznać ich z zależnościami między budową a funkcją zdrowych tkanek i narządów.

Ze względu na obszerność materiału nauka histologia zawsze stanowiła wyzwanie dla studentów. Dodatkowo w procesie dydaktycznym kładziemy duży nacisk na nie tylko na wiedzę teoretyczną, lecz również na przełożenie tej wiedzy na praktyczne rozpoznawanie preparatów histologicznych. Aby nieco ułatwić młodym ludziom przyswajanie dużej ilości wiedzy zaprojektowałam zestaw gier edukacyjnych, pozwalających utrwalić i sprawdzić zdobyte wiadomości w formie zabawy. Stworzone przeze mnie gry karciane, w które studenci grają pod koniec zajęć,

obejmują materiał z danego tematu lub podsumowują wiedzę z dwóch lub trzech ćwiczeń. Gry te oparte są o proste mechaniki, takie jak „Czarny Piotruś”, „Memo” czy „Loteryjka”. Zestaw gier, które zaprojektowałam, obejmuje takie tytuły jak: „Histio-memo” (tkanka nabłonkowa i łączna), „Szkieletor” („Czarny Piotruś” w tematyce tkanki szkieletowej), „W mądrości siła” („Loteryjka” obejmująca temat tkanki nerwowej i mięśniowej), „Krew i limfa” (memo z tematów układu krwionośnego i chłonnego), „Krwawe double” („Dobble” z tematów krwi obwodowej i szpikowej), „Żółty Piotruś” (układ moczowy), „Gruczo-memo” (gruczoły dokrewne), „Okrężnica” (układ pokarmowy), „Bindas” (układ rozrodczy męski), „Femo-memo” (układ rozrodczy żeński).

W celu aktywnego podsumowania wiedzy zarówno teoretycznej, jak i praktycznej (umiejętność rozpoznawania preparatów histologicznych) stworzyłam też grę planszową „Handlarz narządów”, w którą studenci mogą zagrać pod koniec każdego semestru. W grze tej gracze muszą odpowiadać na pytania zawarte na kartach lub rozpoznawać preparaty. Za każdą prawidłową odpowiedź gracz otrzymuje cukierka, zaś za złą - traci jeden z trzech narządów: płuco, nerkę lub

STRAGANY DYDAKTYCZNE

kawałek wątroby. Za zarobione cukierki można odkupić utracone narządy. Gra ta stanowi atrakcyjną i zabawną formę przypomnienia i oceny wiedzy przed zaliczeniem i egzaminem.

Opisane gry edukacyjne mają na celu urozmaicenie i uatrakcyjnienie zajęć oraz

wprowadzenie elementu zabawy, dzięki czemu studenci są bardziej aktywni, a co za tym idzie - efektywniej przyswajają wiedzę. Z ankiety, którą przeprowadziłam wśród studentów na koniec minionego semestru wynika, że u 92% studentów gry karciane pomogły w utrwaleniu wiedzy zdobytej podczas ćwiczeń.

Gry planszowe i inne strategie dydaktyczne w ramach ćwiczeń audytoryjnych z metod biotechnologicznych

Alicja Chmielewska

**Uniwersytet Gdański, Międzyuczelniany Wydział Biotechnologii UG i GUMed,
Zakład Laboratoriów Dydaktycznych**

e-mail: alicja.chmielewska@ug.edu.pl

Prezentowany stragan dydaktyczny dotyczy zajęć audytoryjnych, na których studenci poznają różne metody stosowane w biologii molekularnej i biotechnologii. Wiedza, którą mają nabyć jest specjalistyczna i techniczna, wobec czego przedmiot ten może być postrzegany jako trudny i momentami monotonny. Aby uatrakcyjnić zajęcia i zwiększyć motywację studentów wprowadzono angażujące metody dydaktyczne – praca grupowa Jigsaw Puzzle, quizy, slajdy „dla sześciolatka”, exit ticket, tworzenie gier planszowych. Na stoisku zostaną przedstawione

przykłady prostych gier planszowych opracowanych przez zespoły studentów. Każda z nich wymaga od uczestników zastosowania wiedzy teoretycznej. Gry te, oprócz wartości edukacyjnych, uczą pracy zespołowej i wprowadzają element zabawy do procesu nauki, co zwiększa zaangażowanie i motywację studentów. W licznych naukowych opracowaniach udowodniono, że gry edukacyjne wpływają na dydaktykę akademicką, zwiększając zaangażowanie studentów, rozwijając ich umiejętności kognitywne i utrwalając wiedzę.

Edukacyjna gra decyzyjna "Teatr" – narzędzie dydaktyczne z obszaru Zarządzania Instytucjami Artystycznymi

Marek Kalinowski

Uniwersytet Gdański, Wydział Zarządzania,

Katedra Organizacji i Zarządzania, Zakład Zarządzania Zasobami Ludzkimi

e-mail: marek.kalinowski@ug.edu.pl

Gra "Teatr" jest prostą symulacją obrazującą podstawy zarządzania teatrem, z naciskiem na: różnice interesów zachodzące pomiędzy dyrektorami teatru - ekonomicznym i artystycznym, czynniki wpływające na atrakcyjność odgrywanych spektakli oraz miejsce aktora w branży artystycznej. Stoisko edukacyjne stanowi platformę prezentacji gry,

umożliwiając uczestnikom konferencji: poznanie zamysłu stojącego za stworzeniem tego narzędzia, zrozumienie mechaniki / zasad gry i zapoznanie się z wnioskami po przeprowadzeniu zajęć na specjalności Zarządzanie Instytucjami Artystycznymi z wykorzystaniem omawianej gry.

Bingo!

Dorota Godlewska-Werner

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Psychologii

e-mail: dorota.godlewska-werner@ug.edu.pl

Celem straganu dydaktycznego jest zapoznanie uczestników/uczestniczek z narzędziem aktywizującym studentów opartym na grze w bingo. Zostanie zaprezentowana zarówno wersja merytoryczna, która może

posłużyć do weryfikacji wiedzy lub koncentracji uwagi, jak i integracyjno-zabawowa. Na straganie będzie możliwość zapoznania się z narzędziami internetowymi przyspieszającymi przygotowanie kart bingo.

Autorskie gry planszowe w służbie dydaktyki akademickiej

Wojciech Glac

Uniwersytet Gdański, Wydział Biologii

Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu

e-mail: wojciech.glac@ug.edu.pl

Motywacja odgrywa kluczową rolę w procesie uczenia się. Różnego rodzaju gry wykorzystywane w dydaktyce akademickiej stanowią doskonałe narzędzia wzbudzające motywację do uczenia się wśród studentów. Na straganie zaprezentowane zostaną różne autorskie gry wykorzystywane od wielu lat w ramach różnych kursów akademickich, zarówno prowadzonych w formule stacjonarnej, jak i on-line. Gry te łączą walor rozrywki związany z fabułą i mechaniką gry oraz edukacyjny, związany z naczelną regułą, zgodnie z którą postęp gracza w grze jest zależny od posiadanej wiedzy i umiejętności, a nie od szczęścia. Niewątpliwymi zaletami prezentowanych gier są: (a) uniwersalność - mogą

być wykorzystywane w ramach różnych przedmiotów różniących się zakresem treści merytorycznych, (b) prostota reguł - rozpoczęcie rozgrywki nie poprzedza czasochłonne poznawanie zasad, (c) rzetelność i powtarzalność - zaprojektowane i zoptymalizowane zostały pod kątem rzeczywistego pomiaru wiedzy i umiejętności przedmiotowych posiadanych przez studentów. Wieloletnie doświadczenia autora pozwala na stwierdzenie, że gry planszowe stanowią doskonałe innowacyjne narzędzie dydaktyczne pozwalające na swoiste wykorzystanie motywacji do grania w gry do efektywnego zdobywania wiedzy i umiejętności merytorycznych.

Trzecia przestrzeń edukacyjna

Ewa Lewandowska

Akademia Pedagogiki Specjalnej

e-mail: ewalew@aps.edu.pl

Odwotując się do teorii postkolonialnej Homi K. Bhabha i koncepcji trzeciej przestrzeni Raya Oldenburga stragan ma stworzyć okazję do doświadczania, jak przestrzeń relacji nauczyciel-studenci zmienia się, kiedy zmienimy miejsce edukacyjne z wyznaczonego przez Uczelnię na miejsca mniej formalne. Są to miejsca bardziej neutralne, wolne od

hierarchii, gdzie autorytet jednych nie przeważa nad innymi, a wszyscy są mile widziani. Co więcej, uczestnicy procesy edukacyjnego zajmują owe „trzecie miejsca” dobrowolnie, bez żadnych zobowiązań a proces socjalizacji i demokratyzacji procesu edukacyjnego dzieje się na naszych oczach.

Dydaktyczne inspiracje nie z tego świata... czyli wyprawa po wiedzę do krainy wirtualnej rzeczywistości

Dorota Pomorska

Międzyuczelniany Wydział Biotechnologii UG i GUMed

e-mail: dorota.pomorska@ug.edu.pl

Tak wiele pragniesz pokazać studentom, ale ogranicza cię szara rzeczywistość? Ciągły brak odpowiedniej infrastruktury, zbyt duża odległość do omawianych miejsc, niewystarczające finansowanie czy zwyczajny brak czasu, albo zbyt duże ryzyko? Zmagasz się z wyzwaniem szkolenia fachowców, a jednocześnie zdajesz sobie sprawę, że jeszcze nie są gotowi na powierzenie im odpowiedzialnego zadania? Innymi słowy, jak wyszkolić studentów np. chirurgii, by bez praktykowania na ludziach, stali się od razu ekspertami w zajęciach z anatomii? A może po prostu szukasz nowych inspiracji dydaktycznych, by nieustannie zapalać ogień pasji w dynamicznie zmieniającym się młodym pokoleniu?

Daj się oczarować magii świata wirtualnej rzeczywistości, która otworzy przed Tobą nowe horyzonty. Sprawdź jak w mgnieniu oka przeniesiesz się do najnowocześniejszych laboratoriów badawczych. Przeżyj sam niesamowitą przygodę niepostrzeżenie zdobywając nowe umiejętności poprzez wcielenie się w rolę głównego bohatera gry komputerowej, a następnie zaplanuj podobną podróż dla swoich studentów. Zabierz ich do świata wirtualnej rzeczywistości, który otworzy przed nimi inny wymiar nauki. Zapraszam na niesamowitą wyprawę po inspiracje dydaktyczne nie z tego wymiaru rzeczywistości!

Przygotowanie gry dydaktycznej TRIVIA z wykorzystaniem AI

Hanna Makurat-Snuzik

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny

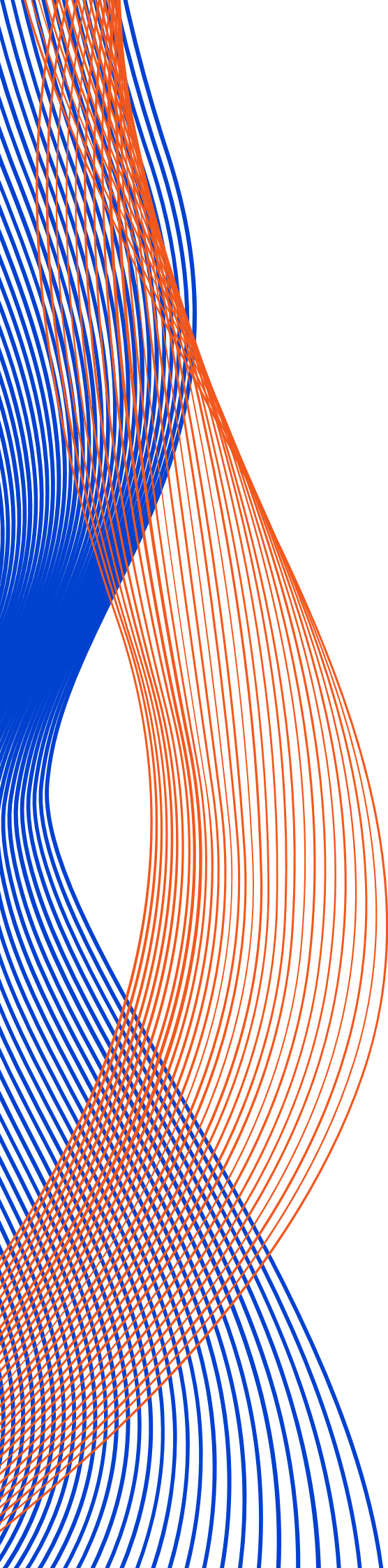
e-mail: hanna.makurat-snuzik@ug.edu.pl

Na stoisku zaprezentowane zostaną różne przykładowe wersje tematycznej gry TRIVIA. Dostępne będą również instrukcje łatwego przygotowania własnej gry TRIVIA, możliwej do wykorzystania podczas zajęć dydaktycznych. W instrukcji znajdą się wskazówki, w jaki sposób można wykorzystać sztuczną inteligencję, by przyspieszyć proces tworzenia własnej gry.

Osoby odwiedzające stoisko będą mogły zabrać instrukcje oraz własnoręcznie przygotować dwukolorowe kostki potrzebne do tego, by zagrać w grę na zajęciach akademickich, a także porozmawiać o możliwościach edukacyjnego wykorzystania gry.

WARSZTATY

WARSZTATY - ZMIANA

Tak. Mogę. Jak budować sprawczość w procesie zmian?

Dorota Jendza

Uniwersytet Gdański, Wydział Zarządzania, Katedra Organizacji i Zarządzania

e-mail: dorota.jendza@ug.edu.pl

Celem warsztatu jest stworzenie okazji do wspólnej refleksji na temat sprawczości - czym jest, z jakich elementów się składa oraz jak budować i wzmacniać sprawczość w kontekście swojej własnej pracy, jak i wśród swoich uczniów/ studentów, współpracowników.

Warsztat będzie składał się z następujących elementów:

1. Autoanaliza poczucia sprawczości w kontekście organizacyjnym/ zespołowym i jednostkowym.

2. Rola sprawczości w procesie zmian oraz jej znaczenia dla rozwoju jednostek i organizacji.
3. Rola kultury organizacyjnej i jednostki w budowaniu oraz wzmacnianiu sprawczości.

Warsztaty te integrują teorię z praktyką, zachęcając nauczycieli akademickich do refleksji nad własnym poczuciem sprawczości i swoją rolą jako liderów i mentorów w procesie budowania sprawczości własnej, swoich studentów i współpracowników.

Zmiana z perspektywy osobistej i zespołowej

Agnieszka Kowalkowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Biologii

Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu

e-mail: agnieszka.kowalkowska@ug.edu.pl

Jedyną pewną rzeczą w życiu jest zmiana.
Heraklit z Efezu

W trakcie warsztatu spojrzymy na zmianę z perspektywy osobistej i pracy zespołowej nauczyciela akademickiego, naukowca. By proces zmiany przebiegł właściwie, potrzebna jest kalkulacja zasobów, projektowanie zmiany, postawa proaktywna, samodyscyplina w utrwaleniu zmiany. Z punktu widzenia pracy zespołowej, ważne jest sprawne reagowanie, stąd pochylimy się nad metodologią Agile, metodykami Scrum i Kanban i próbą ich zaadaptowania do naszej pracy dydaktyczno-naukowej.

Dla kogo?

Dla nauczycieli akademickich, chcących coś zmienić w sobie i w sposobie współpracy w zespołach

Uczestnicy dowiedzą się:

Jak zaprojektować zmianę osobistą? Jak sprawić, by zmiana stała się nawykiem? Jak działać w zespole w odpowiedzi na nagłe zmiany? Jak metodologia Agile może pomóc w pracy dydaktyczno-naukowej?

Debatowanie nad zmianami w szkolnictwie wyższym: metody, wyzwania i perspektywy

Beata J. Kowalczyk

Uniwersytet Gdański, Wydział Prawa i Administracji

e-mail: beata.kowalczyk@ug.edu.pl

Warsztat ma na celu wykorzystanie debaty oksfordzkiej do zrozumienia i krytycznej analizy zmian zachodzących w szkolnictwie wyższym a jednocześnie ukazanie przydatności tej formy jako elementu dydaktycznego, który z powodzeniem można wykorzystywać podczas zajęć. Uczestnicy będą mieli okazję do dyskusji o wyzwaniach, możliwościach i metodach adaptacji do tych zmian, a także do rozwoju umiejętności komunikacyjnych i argumentacyjnych niezbędnych w procesie edukacyjnym.

Metodyka

Warsztat będzie opierał się na aktywnej partycypacji uczestników, zachęcając do krytycznego myślenia, analizy i konstruktywnej dyskusji. Uczestnicy będą pracować w grupach, co umożliwi im wymianę perspektyw i rozwijanie umiejętności pracy zespołowej. Debaty oksfordzkie staną się platformą ukazania i zrozumienia różnorodnych aspektów zachodzących zmian w szkolnictwie wyższym oraz do ukształtowania propozycji strategii i narzędzi adaptacyjnych.

Wypalenie zawodowe w doświadczeniu nauczyciela akademickiego – czynniki ryzyka oraz ochrony w obliczu transformacji i nowych wyzwań wobec szkolnictwa wyższego

Beata Mańkowska

Uniwersytet Gdański, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Psychologii

e-mail: beata.mankowska@ug.edu.pl

Założenia wstępne

Nowe wymagania jakie stoją przed szkolnictwem wyższym, zwłaszcza po wejściu w życie Ustawy 2.0 z dnia 20 lipca 2018 roku, zwanej Konstytucją dla Nauki, spowodowały znaczące zmiany nie tylko w krajobrazie samej Nauki i Uczelni, ale i w obszarze dobrostanu nauczycieli akademickich. Zwłaszcza system parametryzacji oparty na sztywnych wskaźnikach ilościowych decydujący o ocenie i awansie zawodowym wzbudza szereg kontrowersji w środowisku samych Akademików, potęgując stres i poczucie zagrożenia, które szkodzą kreatywności tak istotnej w pracy naukowej i dydaktycznej. Jedną z konsekwencji chronicznego stresu doświadczanego w pracy nieskompensowanego konstruktywnymi działaniami zaradczymi jest wypalenie zawodowe. Aktualnie należy do największych zagrożeń z którymi muszą zmierzyć się osoby aktywne zawodowo. Podstawowym mechanizmem jego rozwoju jest

brak równowagi pomiędzy zasobami jednostki i środowiska jej pracy a wymogami, jakie stawia się pracownikowi. Zatem czy zmieniający się krajobraz szkolnictwa wyższego to wyzwanie czy zagrożenie dobrostanu nauczyciela akademickiego? Zważywszy na presję, jakiej muszą dziś sprostać Akademicy, wypalenie zdaje się stanowić szczególne zagrożenie, któremu należy skutecznie przeciwdziałać.

Cele ogólne

Celem warsztatu jest pogłębienie wiedzy w zakresie istoty i mechanizmów wypalenia zawodowego oraz wzmocnienie kompetencji pozwalających chronić się przed jego rozwojem

Cele szczegółowe

- zrozumienie czym jest syndrom wypalenia zawodowego, jakie są jego objawy oraz przebieg

- nauka rozpoznawania objawów wypalenia u siebie i innych
- uświadomienie czynników ryzyka wypalenia tkwiących w jednostce, relacjach międzyludzkich oraz środowisku pracy
- analiza czynników ochrony wobec wypalenia zawodowego tkwiących w jednostce oraz otoczeniu zewnętrznym
- dostarczenie praktycznych wskazówek dotyczących interwencji oraz profilaktyki wypalenia

- uświadomienie roli superwizji jako metody profesjonalnego wsparcia o wpływie ochronnym wobec wypalenia

Zapraszam na warsztat wszystkich, którzy pragną doświadczać satysfakcji z pracy i nie tracić zaangażowania, mając zarazem w największej trosce własne zdrowie i dobrostan psychiczny - w obliczu rosnących wymagań i wyzwań zawodowych.

Myślowa transformacja: po co i jak w świecie zmian zmieniać paradygmaty swojego myślenia

Grzegorz Grzegorzczuk

Uniwersytet Gdański, Wydział Filologiczny

Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu

e-mail: grzegorz.grzegorzczuk@ug.edu.pl

Każdy z nas ma własny mentalny model lub ramę myślową, których używa do zrozumienia otaczającego nas świata. Taki „paradygmat” jest jak soczewka, która służy nam do interpretowania dochodzących do nas informacji i w sposób znaczący wpływa na nasze myśli, przekonania i działania.

Rzecz w tym, że nie zawsze zdajemy sobie sprawę z tego, że nosimy te soczewki. Zakładamy, że nasza perspektywa jest dość obiektywna i wystarczająco dokładna. W rzeczywistości jednak nasze paradygmaty są kształtowane przez nasze doświadczenia, kulturę i środowisko, a w przez to nie zawsze będą dla nas w pełni użyteczne: mogą nas ograniczać i powstrzymywać przed osiągnięciem naszych celów, mogą nam też szkodzić.

Dobrym pomysłem jest co jakiś czas poddawać krytycznemu oglądowi, może kwestionować, a na pewno uaktualniać nasze paradygmaty, wzorce myślenia i przekonania. (Oczywiście, to tylko paradygmat myślowy autora tego tekstu...)

Dlaczego warto dokonywać takich rewizji intelektualnych? Jako akademicy zarówno w roli badaczy, jak i nauczycieli należymy do grupy liderów zmian społecznych i intelektualnych. Ta rola wymaga od nas otwartości na nowe idee, rozwiązania postawy i perspektywy, a także elastyczności w kształtowaniu naszych własnych, Trzymając się starych sposobów myślenia, narażamy się nie tylko na utratę rozumienia stale zmieniającego się świata, ale również na złość, frustrację i rozczarowanie.

Nasze paradygmaty mogą być zarówno wzmacniające, jak i ograniczające. Dobrze jest wiedzieć, które z nich należą do danej kategorii, a jeszcze lepiej jeśli umieć zmieniać te, które nam nie służą. I o tym właśnie będzie ten warsztat.

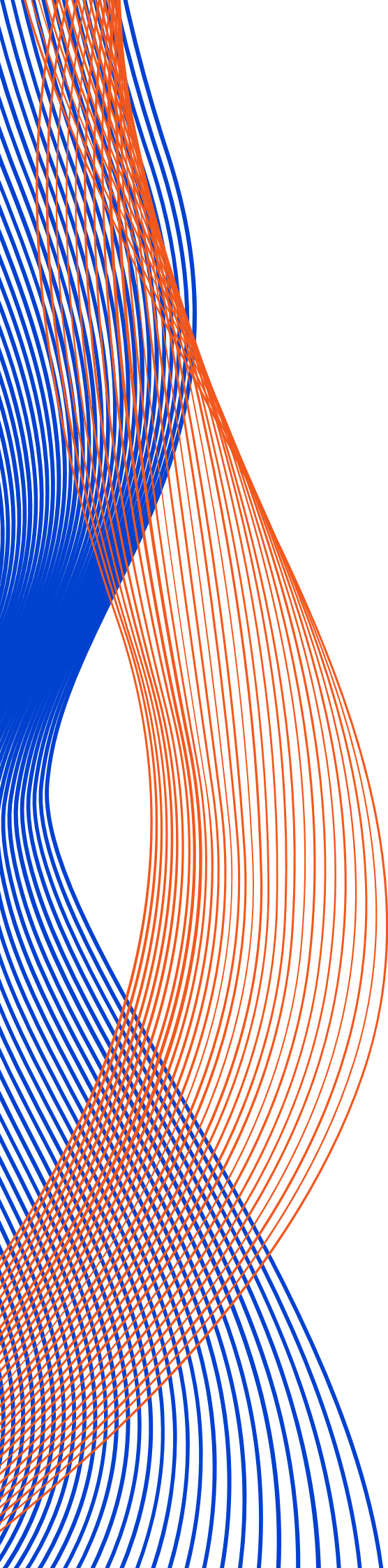
Dowiesz się:

- Co to są paradygmaty myślenia i jak wpływają na nasze codzienne decyzje?
- Jakie korzyści płyną z otwarcia się na nowe perspektywy myślenia?

Przećwiczysz:

- sposoby identyfikowania ograniczających przekonań i wzorców myślenia
- skuteczne strategie zmiany paradygmatów myślenia.

„Jeśli chcesz wprowadzić w życie DROBNE, stopniowe zmiany, skup się na działaniach, zachowaniu lub podejściu. Jeśli jednak pragniesz znaczącej, jakościowej poprawy, skup się na PARADYGMATACH.” (Steven Covey „Ósmy nawyk”)

**WARSZTATY -
DYDAKTYCZNA ZMIANA
W PRAKTYCE**

Przetwórnia wiedzy: jak kształtować studencką społeczność uczącą się w ramach zajęć dydaktycznych metodą mentor networking

Wioletta Dziarnowska¹, Marlena Grzelak-Klus²

Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej

w Warszawie, Centrum Doskonalenia Dydaktycznego

e-mail: ¹wdziarnowska@aps.edu.pl, ²lenag@aps.edu.pl

Cele warsztatu:

- zapoznanie uczestników warsztatu z metodą diagnozy potencjału indywidualnego członków grupy zajęciowej – metoda IRN (Interest-Resources-Needs);
- demonstracja narzędzi kreowania studenckiej społeczności uczącej się (hybrid mentor network, linear mentor network, cascading mentor network);
- przedstawienie celów i struktury rozmowy mentoringowej w modelu CoachWise.org zaadoptowanym do celów zajęć przedmiotowych;
- przećwiczenie budowania i działania sieci co-mentorów w ramach grupy warsztatowej

Przebieg warsztatu:

1. Wprowadzenie

- przedstawienie się prowadzących;

- zapoznanie członków warsztatu z celami warsztatu;
- zawiązanie grupy warsztatowej;
- ustalenie zasad współpracy grupy.

2. I część warsztatu p.t. Tworzymy sieć co-mentorów

- tworzenie wirtualnej wizytówki ekspertyzy przez członków grupy;
- wirtualne kreowanie sieci co-mentorów.

3. II część warsztatu p.t. Praca mentoringowa w parach i sieci

- przedstawienie modelu rozmowy mentoringowej;
- ćwiczenie rozmowy mentoringowej w dobranych parach;
- mentoringowe sieciowanie wyników współpracy par.

4. Podsumowanie warsztatu.

Relacja mistrz-uczeń czy partnerstwo na rzecz uczenia się? Jaki jest tutoring w uczelni technicznej?

Katarzyna Gdowska

AGH Akademia-Górniczno-Hutnicza, Wydział Zarządzania

e-mail: kgdowska@agh.edu.pl

Tutoring jako metoda zindywidualizowanego kształcenia coraz mocniej wpisuje się w dydaktykę akademicką jako pożądaný i doceniany sposób zdobywania wiedzy, w którym niebagatelną rolę odgrywa relacja między tutorem i tutorantem. Akcentowana jest zarówno możliwość uczenia się od mistrzów, jak i doświadczenie partnerskiej współpracy z nauczycielami akademickimi. Kilkuletnie doświadczenie wdrażania tutoringów na uczelni technicznej pozwoliło zidentyfikować cechy procesów tutorskich oraz

specyficzne potrzeby tutorów i tutorantów weń zaangażowanych. Obserwacje te prowokują do postawienia pytania, w jaki sposób badać proces uczenia się oraz doskonalenia praktyki nauczania osób zaangażowanych w proces tutoringowy.

Celem warsztatu będzie identyfikacja szans i zagrożeń związanych z tutoringiem akademickim dla wszystkich zaangażowanych osób.

Zabawa jako klucz do angażujących zajęć ze studentami

Łukasz Hajduk

Uniwersytet Jagielloński, Instytut Pedagogiki

e-mail: lukasz.hajduk@uj.edu.pl

W trakcie warsztatów odkryjemy, jak wykorzystać elementy zabawy, kreatywność i niekonwencjonalne metod nauczania, aby uczynić zajęcia akademickie niezapomnianymi i inspirującymi. Przyjrzymy się praktycznym technikom i narzędziom, które pomogą przekształcić akademicką rutynę w dyna-

miczne doświadczenie, zwiększając tym samym zaangażowanie studentów i efektywność przekazu wiedzy. No i oczywiście będziemy się dobrze bawić :)

Gotowi na pedagogiczną rewolucję?

O grach tutorskich czyli o tym, dlaczego może nam być trudno w tutoringach?

Adrianna Sarnat-Ciastko

Uniwersytet Jana Długosza w Częstochowie, Wydział Nauk Społecznych

e-mail: a.sarnat-ciastko@ujd.edu.pl

Warsztat stanowić będzie próbę praktycznej rekonstrukcji doświadczeń trudnych relacji tutorskich. Dlaczego podczas trwania tutoringów tutorzy z zaskoczeniem odkrywają, że efekty ich pracy nie przynoszą owoców? Dlaczego tutoranci nie są gotowi do angażowania się w proces, który ma przecież rozwijać ich potencjał? Co może być źródłem oporu?

Warsztat przybliży mechanikę gier transakcyjnych - jednej z koncepcji, której źródłem jest analiza transakcyjna, a która ma szansę pojawiać się w każdej relacji międzyludzkiej w tym relacji tutorskiej.

Od mędrca na scenie do współtowarzysza podróży - warsztat zmiany ról akademickich

Grzegorz Grzegorzczuk¹, Agnieszka Kowalkowska²

Uniwersytet Gdański

Centrum Doskonalenia Dydaktycznego i Tutoringu

e-mail: ¹grzegorz.grzegorzczuk@ug.edu.pl, ²agnieszka.kowalkowska@ug.edu.pl

Skuteczne nauczanie powinno skłaniać studenta do doświadczania i samodzielnego konstruowania wiedzy i rozwiązań. To sprawia, że rola nauczyciela zmienia się z osoby autorytatywnie przekazującej wiedzę, „aktora-mędrca na scenie” na pomocnika, facylitatora, moderatora procesu edukacyjnego, czyli „towarzysza podróży”.

Jak współczesny nauczyciel akademicki może pełnić rolę eksperta i doradcy? Jak może być animatorem procesu uczenia się, a także obserwatorem i słuchaczem pracy studentów?

Moderacja i facylitacja – jak je połączyć w pracy dydaktycznej? Jak kształtować zmianę ról akademickich, by sprzyjały procesowi edukacji?

